

Salezijanski vestnik

marec-april 2010

2

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska letnik LXXXIII skupna številka 564

pogovor

Mladi danes pripadajo mnogim svetovom

na strani mladih

Dom Janeza Boska, Želimlje

misijoni

Številke, premenjene v človeške zgodbe

{ vsebina }

SV SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska; dvomesečnik

Številka 1 | skupna številka 564
Leto 2010 | letnik 83
ISSN 0353-0477

UREDNIK

mag. Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR

mag. Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Žibert, Janez Krnc,
mag. Marko Košnik

LEKTORIRANJE

Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA

mama design

RAČUNALNIŠKI PRELOM

Marko Suhoveršnik

DISTRIBUCIJA IN STIKI

mag. Janez Potočnik

IZDAJATELJ

Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ZALOŽBA

Salve d.o.o. Ljubljana

TISK

Tiskarna Schwarz, Ljubljana

Salezijanski vestnik
je l. 1877 ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku

je začel izhajati leta 1904.

Danes izhaja v 56 narodnih izdajah,
v 29 jezikih in v 131 državah.

Darove za vzdrževanje

Salezijanskega vestnika in za druge
namene lahko nakažete
na račun.

 Salezijanci | Rakovniška 6
1000 Ljubljana

SI56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06

NASLOV UREDNIŠTVA

Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

telefon: 01/42.73.028

e-pošta: vestnik@salve.si

splet: www.donbosko.si

pogled na salezijanski svet
salezijanski **pogled** na svet

marec–april

kolumna

4 Post besed

povabilo na pogovor

6 Mladi danes pripadajo
mnogim svetovom

družina

8 Bogu sva hvaležna
za preizkušnjo

oče in učitelj

10 Rojstvo Pričakovanega

molivci

12 Prosite Gospoda žetve

obletnica

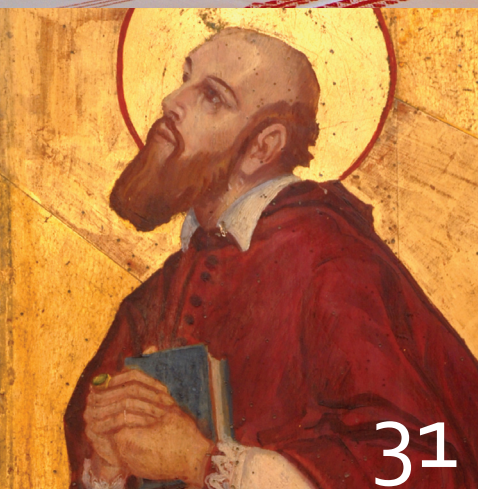
14 Don Rua pomaga pripravljati
slovenske salezijanske poklice

misijoni

18 Številke, premenjene
v človeške zgodbe

majcen

20 Moram, naj stane kar hoče!

dominik savio pomaga

- 22 Molila sem k Dominiku
za zdravje našega sončka

novice

- 24 Silvestrovanje mladih
24 Don Boskovi dnevi
24 Škof Jurij v Marijinem domu
24 Utrinki iz ozvezdij kulture
25 Poziv vrh. predstojnika
Pascuala Cháveza za Haiti
26 Šola, a ne le to

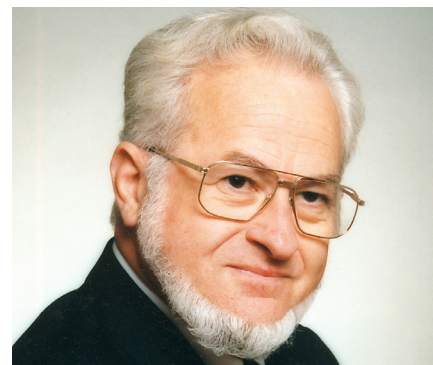
Kraljevo znamenje, križ stoji

Alojzij Slavko Snoj, inšpektor

Na začetku postnega časa smo se iz Veržeja odpravili obiskat župnijo sv. Helene v Pertoči na Goričkem. Novejša pravokotna cerkev z zvonikom ohranja spomin na veliko starejšo cerkveno stavbo, ki je bila tu že od bogve kdaj. A tudi sedanje svetišče ne vzbuja zaman svoje pozornosti. Sprejme nas že urejeno okolje, nato pa ob vstopu v cerkev kropilni kamni, ki so prirejeni za odrasle in otroke; prav ti nizki izpričujejo, da smo tu vsi dobrodošli. Ko pa vstopimo in uzremo prednjo oltarno steno, dobesečno ostrmimo. Prevzame nas nov mozaik patra Marka Rupnika, ki krasi to cerkev od novembra meseca 2009. Najpomembnejša znamenja: oltarja, ambona, krstnega kamna in tabernaklja – po pozdravu Najsvetejšega – pustimo ob strani in se prepustimo sporočilu križa, ki obvladuje mozaik in je osrednji simbol postnega časa, kakor pravi Slomškova pesem: »Kraljevo znamenje, križ stoji.«

Spoštovani prijatelji in člani salezijanske družine! Marko Rupnik je v sredo tega mozaika postavil čezmerno velik črn križ, od tal do vrha. Sestavljen je iz mozaičnih plošč raznih oblik in velikosti iz najbolj črnega kamna, ki ga premore zemlja. Ta križ nam predstavlja, kako veliki in strašni so grehi, ki morijo ljudi, tudi Božjega sina. A Jezus sprejema ta križ kakor Božje Jagnje in prav na njem odreši vse grehe sveta. Marija kakor ena od nas nemo stoji ob svojem Sinu, ki mu v svoji nežnosti ne more pomagati. Roko ima na prsih in mu s tem kaže, da je z vsem srcem z njim. To je le spodnji del mozaika, ki ponazarja našo prizemljeno versko izkušnjo.

Sveti Janez Bosko si je pri vzgoji vedno prizadeval, da bi (mladi) ljudje dojeli, »kako grd je greh in kako dragocena je krepost«. Njegov cilj je bil, da bi se mladi varovali greha in se navdušili za lepo življenje. To kaže tudi mozaik, ki se nato dviga proti nebu. Dva zlato poudarjena loka se z desne in leve vzpenjata po neogotskem oboku in se pod vrhom združujeta kakor mogočni zlati krili na rdeči podlagi. Podpirata križ in ponazarjata Jezusovo odrešenje na križu: sestavljena sta iz številnih onebesenih dejanj ljubezni, ki je močnejša od greha, zla in smrti. Če je strahota greha tako neznanska, pa je ljubezen tista, ki zmore premagati njegovo hudobijo ter pozlatiti trpljenje. Zato je nad križem sedeč na mavrici vstali Kristus. V rokah ima napis »Jaz sem vstajenje«. Obdan je z zlato Očetovo slavo, »kjer glorja njega sije brez oblaka« (Prešeren). Tja se tudi mi, kakor po Jakobovi lestvi, dvigamo z dobrimi deli posta in molitve, kajti v hiši njegovega »očeta je mnogo bivališč«. Tako tudi mi doživljamo Crucis pondus et praemium (križa težo in plačilo), kakor pravi geslo škofa Gregorija Rožmana. »Če le trpimo z njim, bomo z njim tudi poveličani« (Rim 8,17)! To tiho radost postnega časa, ki bo prekipela za veliko noč, vam iz srca želi

Post besed

Janez Vodičar; foto: Grega Valič

NI NAM TREBA NAPENJATI UŠES, DA BI lahko slišali kletvico na vsakem koraku. Pogosto se nam lahko zgodi, da se hudujemo, kako mladi grdo govorijo, uporabljajo vse mogoče izraze, ki so brez povezave s slovenskimi, ne dokončajo povedi in podobno. Le malo za tem pa nam samim uide beseda, ki nam še dolgo odzvanja v ušesih. Verjetno bi zardeli, če bi se tega zavedali v tistem trenutku, ko to izustimo. Tako in tako to ne pomaga več; ko smo kaj rekli, ne moremo vzeti nazaj. Če smo vsaj malo pošteni do sebe, si bomo hitro priznali, da telesno pomanjkanje ni nič v primeri z bolečino, ki jo prizadene beseda vržena v obraz.

Na drugi strani imamo tiste, ki znajo saditi rožice in polagati upanja polne besede na pot vseh, s katerimi se srečajo. A kaj, ko za njihovimi besedami stoji le prazen nič, le sebično potrjevanje sebe, izkoriščanje naivnosti drugih ali preprosto plitkost, ki jo skrivajo za posladkanimi besedami. Prijetno jim je sem ter tja prisluhniti, ne bi pa jih imeli za ljudi, ki so vredni našega zaupanja in so boljši kot preklinjalci ali nemarneži pri govorjenju. Naj potem mlade pustimo, da "tolčejo svojo latovščino", kjer je vsaka druga beseda kletvica, prva pa spakedrana sposojenka iz ameriških filmov?

Dobra postna vaja bi bila zavzetost in poštenost pri našem govorjenju. Namen posta ni v odpovedi, ni v shujševalni kuri, ni v posipanju s pepelom, ampak mora vse to služiti v prenovi svoje notranje odločitve za dobro in k odprtosti za Boga in njegovo milost. Nobe-nega smisla ne bi imelo nadzirati svoj jezik, če ne bi pri tem preoblikovali sebe, da bi kamnito srce postalo meseno, občutljivo za dobro vseh in bi v njem našlo mesto Dobro samo.

Rdečica, ki nas zalije, ko nam uide nepri-merna beseda, je znamenje, da nam ni vseeno, kaj in kako govorimo. Še bolj to kaže na človeka, ki čuti sebe in je občutljiv za bolečino drugega. Beseda je lahko ista in vendar pomeni čisto nekaj drugega: reči komu po dol-

gem molku in v primernem trenutku, da ga imaš rad, lahko odpira vrata nebes; prav ista beseda v poplavi najčudovitejših umetniških sposojenk lahko zakrknje še tako neobčutljivo srce. Prvič je izrečeno iz prave notranje drže in trdnem zavedanju, da ima drugi pravico do svobode rečeno razumeti tako ali drugače. Drugič bi nas po tako čudovitem nastopu, vsaj sami tako mislimo, ne smel nihče zavrniti, razumeti drugače, saj vidimo le sebe in svojo potrebo. Nič ni drugače pri preklinjanju. Kolnemo, ker ne gre tako, kot bi radi, da bi šlo. K temu moramo dodati še ščepec lenobe, saj se nam ne zdi vredno premagati svoje jeze. Kletvica je podobno kot leporečje iskanje sebe in svojega prav. Enkrat res s prefinjeno sebično iznajdljivostjo in narejenostjo, drugič z otopelo in nebrzdano iskrenostjo; seštevke je isti: govorimo drug mimo drugega in živimo vedno bolj plitko in brezčutno.

»And so what?« bi lahko vprašali s priljubljenim izrekom zadnjih mesecev. Res: »in kaj potem?« kar pomeni prejšnji angleški izraz. Če se vprašam slovensko in se ob vprašanju zaustavim, ne zveni tako svetovljansko kot angleško. Tuj izraz vnese nekaj skrivnostnega, kjer tako in tako ni treba odgovarjati. Slovensko pa me prisili k molku. Če res ne sledi posledica, nobena odgovornost za izrečeno, še bolje, zaigrano, potem smo postali kamen, neobčutljiv zase in za druge. To kamnito srce lahko skrijemo za tujke in neposrednost v preklinjanju, lahko ga zavijemo v celofan leporečja, kljub vsemu bo ostalo hladno in neizprosno. Hitro se mi lahko zgodi, da mi to kamnito srce prileti nazaj v glavo, še huje v dušo in bom le slišal brezčuten, svetovljanski: »In kaj potem?!«

V postu je dovolj časa, da se ugriznemo v jezik in kaj zadržimo zase, a le, če bo za tem trdno stalo naše srce. Prav post v besedah ga lahko zmehta, če so le oči odprte za bolečino drugih in ušesa za trdoto izrečenega. Trdoto vprašanja »in kaj potem?« se bo pridružila dobrota razpetih rok na križu. ■

Mladi danes pripadajo mnogim svetovom

Sestra Mojca Šimenc je inšpektorica slovensko-hrvaške inšpektorije sester hčera Marije Pomočnice (HMP). Ob umestitvi novega ljubljanskega nadškofa je le-tega pozdravila v imenu redovnikov in redovnic, saj je tudi podpredsednica KORUS-a (Konference redovnih ustanov Slovenije).

Sestra Mojca, pred kratkim ste se vrnili iz tujine, kjer ste imeli obveznosti prav kot podpredsednica KORUS-a. Nam lahko poveste več o povezovanju redovnikov v Sloveniji in Evropi?

Vrnila sem se iz Čenstohove, kjer smo imeli generalno skupščino UCESM-a. UCESM je Evropska zveza višjih redovnih predstojnikov in predstojnic. V Sloveniji smo redovniki povezani v KORUS in ta združuje tako moške kot ženske redove. Tema letošnje generalne skupščine je bila *Redovno življenje v Evropi: zgodovina upanja in upanje za zgodovino*. Naloga redovnikov v današnjem svetu je prinašati upanje. Ker upanje je pojem, ki je v svetu in tudi skozi zgodovino pravzaprav zelo različno razumljen. Krščansko upanje bo izpolnje-

© K. Ban

no v prihodnosti, ob dovrstitvi, zato smo veliko razmišljali o knjigi Razodetja. Hkrati smo se srečevali tudi s situacijami brezupa, ki jih je prinašalo 20. stoletje. Obisk Auschwitza je vse zelo nagovoril prav v tem smislu – kje je v tem Auschwitzu bil ne samo Bog, ampak kje je bil človek? Srečali smo se z nekaterimi liki, ki so kljub vsemu ohranili upanje: vemo za Maksimilijana Kolbeja in Edith Stein, to sta bila dva katoličana, redovnika, bili pa so tudi drugi, npr. Ety Hillesum.

Ste inšpektorica sester HMP. Kakšna je vaša vloga?

Ta beseda inšpektorica je zelo neprijetna beseda in za današnji čas kar malo nenavadna, ker spominja

▲ s. Mojca Šimenc

na druge vrste inšpekcij. Beseda prihaja iz latinščine in pomeni »gledam v« (lat.: *in specto*). Moja naloga je, da imam vpogled v skupnosti, ki so mi zaupane. Potem je še naloga povezovanja s centrom, z Rimom, kjer imamo sedež. Skrbeti moram tudi za vzgojo in izobraževanje sester, za srečanja hišnih predstojnic in za redne posvete z inšpektorialnimi svetovalkami.

Nam lahko nekaj besed poveste o vaši inšpektoriji?

V naši inšpektoriji, ki je slovensko-hrvaška, je deset skupnosti, tri skupnosti so na Hrvaškem. Na Hrvaškem so sestre na Reki, v Zagrebu in v Čabru. V Sloveniji nas je malo več in smo v sedmih skupnostih: na Bledu, v Radljah ob Dravi, v Murski Soboti, v Ljubljani so tri skupnosti in ena v Novem mestu.

Poslanstvo sester HMP je predvsem vzgoja deklet, vendar niti fantov ne zapostavljate. Kaj vse počnete sestre HMP v Sloveniji?

V začetku je bila res vzgoja deklet, ker je bil kontekst, v katerem je družba nastala, tak. Zdaj je od te vzgoje deklet ostala predvsem vzgoja. HMP se posvečamo vsem starostim in tudi v naši inšpektoriji je tako: imamo vrtnice in imamo hiše, kjer živijo študentke, pa vmes veliko delamo v katehezi po župnijah z različnimi starostmi. Niti odraslih ne zapostavljamo: pripravljamo kuharske tečaje, jezikovne tečaje, razna izobraževalna srečanja, predavanja. Na

Bledu imamo dom duhovnih vaj, ki pa se sedaj širi v Zavod za preventivno vzgojo. Sestre na Bledu tudi učijo verouk, tako kot v skoraj vsaki skupnosti. Bled je tudi dom za starejše sestre, ki opravljajo apostolat z molitvijo in s tem, da darujejo trpljenje, bolezen ter se zelo zanimajo za mlade, ki prihajajo v hišo. Radlje je specifično katehetska skupnost. Poleg verouka imajo še oratorije, animatorje, obiske v domu za ostarele. Tam imajo tudi pevske zборе ter poučujejo inštrumente. V Murski Soboti sestre delajo v znanem vrtcu Lavra. To je župnijski vrtec, ki pa je začel v naši hiši. Sestre veliko delajo tudi v župniji. V hiši je sedež Združenja Marije Pomočnice Murska Sobota. Imajo tudi skupino nekdanjih gojencev in Marijino družbico. V Ljubljani so tri skupnosti. Tako po starosti zidov kot po času nastanka je najstarejša skupnost Ljubljana Gornji trg. Tam imamo študentsko pastoralo, študentke bivajo tudi v hiši. Pri njih je tudi center misijskega prostovoljstva, projekta Angola in mednarodne misijske organizacije Vides. Tam so tudi kandidatinje. Skupnost na nunciaturi je posebna, zato ker to ni pastoralna skupnost, so pa tam sestre, ki s svojim delom in molitvijo, pa tudi salezijansko ljubeznijo do Cerkve zagotavljajo pogoje, da lahko apostolski nuncij s svojo ekipo ustrezno deluje za dobro slovenske Cerkve. Potem je pa še naša inšpektorialna skupnost, kjer je sedež inšpektorije in s tem povezanih dejavnosti, pa tudi pastoralnega dela ne manjka. Novo mesto je najmlajša skupnost, uradno obstaja dve leti, neuradno tri leta. Sestre tam živijo v prostorih Baragovega zavoda in imajo veliko dejavnosti.

Kakšno je življenje v skupnosti? Je poleg sestrške sloge tudi kaj sestrskih trenj?

Živimo tako, kakor se pač trudi-

mo. Ko človek vlaga v skupnost, iz nje nekako tudi dobiva. Na splošno bi rekla, da je življenje v naših HMP skupnostih dokaj lepo, to pa zato, ker ko delamo z mladimi, nas to nekako prisili, da tudi same ostajamo bolj mladostne. Vsakdanjik pa prinese "vse sorte", kot prinese tudi v zakonu ali v samskem stanu. Ravno danes, ko se pogovarjava, je ta evangelij: "Če hoče kdo hoditi za menoj, naj vzame vsak dan svoj križ na svoje rame" in vsi ga imamo – za ene je to starost, za druge je bolezen, za tretje morda značaj ali delo ... Vsaka skupnost ima vsaj en skupnostni izlet na leto, priporočljivo je več, in praznik skupnosti, na katerega se sestre nekoliko bolj pripravijo in druga drugi izrazijo hvaležnost za to, da je. Pomembno je, da je skupnost sestavljena iz različnih generacij, ker mladi dajejo veselje in energijo, starejši pa modrost in izkušnje.

Od ustanovitve HMP do danes se je marsikaj spremenilo. S kakšnimi vzgojnimi izzivi se HMP srečujete danes?

Vzgojni izzivi so vezani na to, kakšni mladi danes so. Situacija mladih danes res ni lahka. Danes je veliko ponudb in mladi pripadajo mnogim svetovom: doma v družini enemu svetu, v šoli drugemu, med prijatelji tretjemu, na zabavi četrtemu, v klepetalnicah ter drugih virtualnih ambientih petemu in mogoče še kateremu. Potem tudi razvijejo različne obraze in se prilagajajo. To je težko tudi za mlade, saj morajo vlagati energijo na razna področja, zato so tudi bolj krhki. Potem je ta negotovost, ki jo življenje danes prinaša: ne veš, če boš dobil službo – potem nisi motiviran za študij, materialno si preskrbljen in se ni treba prizadevati za osamosvojitve od družine, čeprav je to psihološko nujno. Potem tudi podaljševanje odraščanja proti petintridesetemu ali

© K. Ban

pa celo štiridesetemu letu – ko misliš, da imaš opravka z odraslim človekom, pa ugotoviš, da je to še vedno nek podaljšani najstnik, ki bi rad še naprej živel kot najstnik in bi mu bilo "fajn". Izzivi so družine kot take – kaj dajo, kako lahko mi dopolnjujemo vlogo družine? Zdi se mi pomembno, da človek prepričano živi tisto, kar je – jaz v svojem primeru svojo redovno posvetitev, odnos z Bogom, življenje v skupnosti – to je bolj pomembno kot to, da ustanovimo neko šolo, nek zavod, imamo cel kup dejavnosti. Pomembno je, kako res kvalitetno živim svoje osebno življenje – od tam naprej se stvari širijo, od tam naprej nekdo izžareva ali pa ne izžareva.

Če bi lahko vzgojiteljem, ki se ukvarjajo z mladimi, dali zgolj en preprost vzgojni nasvet – kaj bi jim svetovali?

Najprej mi pride na misel latinski rek: "Non multa, sed multum", se pravi ne veliko stvari, ampak dobro in poglobljeno. Namesto da skušamo mladim omogočiti ne vem koliko izkušenj, je pomembno, da jim damo tiste, ki so res pomembne, in da jih damo na dober in poglobljen način, da imajo potem osebnosti, ki iz tega pridejo, mišice in hrbtnico.

Pogovarjal se je Klemen Ban.

Bogu sva hvaležna za preizkušnjo

Martina in Simon Jurkovič

Simon in Martina ter njuna dva sinova Domen in Vid ter hčerka Klara Ema so del velike župnije Marije Pomočnice na Rakovniku. V postnem času nas nagovarja njihova izkušnja, kako sprejemati preizkušnje, ki so za mnoge del vsakdanjega življenja.

© družina Jurkovič

Povejta kaj o svoji mladosti in povezanosti s salezijanci.

Oba izhajava iz vernih katoliških družin. Eden najinih otroških skupnih spominov je druženje najinih staršev v zakonski skupini na Škofljici. Spomini iz tistih časov so že precej zbledeli, spominjava pa se duhovnega vikenda na Uskovnici. Čez kakšnih deset let so se najine poti zbližale pri mladinskem verouku in druženju na Uskovniškem tednu duhovnosti, vendar pa takrat še nisva postala par.

Na mladost imava mnogo lepih spominov, ki so se oblikovali prek vključevanja v župnijo Škofljica. Tesna povezanost škofljiške župnije z Rakovnikom in s salezijanci je k nam zanesla oratorij, kjer sva oba sodelovala kot animatorja. Oratorij so vodili salezijanski bogoslovci. Z nekaterimi salezijanci imava še danes prijateljske stike. Ti so naju že takrat očarali s svojo duhovnostjo, filozofijo vzgoje mladih ter s svojo energijo.

Poroka je za vaju pomenila tudi odhod od doma.

Odhod od doma se sliši precej trdo. Glede na to, da sva se »lovila« sedem let, potem pa še dve leti hodila, pa ta korak za naju ni bil težak. Pravzaprav sva komaj čakala, da bova končno zaživela skupaj. Najini začetki so bili brezskrbni, oba sva že imela službo, z materialno pomočjo staršev pa sva na skupno pot stopila samostojno. Navade, ki sva jih prinesla s seboj, se niso tako zelo razlikovale, zato je začetno usklajevanje in navajanje kmalu minilo. Še sedaj se večerni pogovori, ki izvirajo še iz časov

dvorjenja, zavlečejo pozno v noč in so pravi energijski paketi za najin zakon in posledično tudi družino.

Kako gledata na svoj zakon in na vajino družino?

V mladosti sva oba svoje poslanstvo videla v vlogi zakonca in starša. Že v teh letih sva na prvo mesto postavljala zakonski odnos, ki je primerna podlaga za dobro vzgojo. Kmalu sva spoznala, da ni mogoč odnos, kjer bi se vse dalo dogovoriti tako, da bi bilo vedno obema vse prav. Potrebno je nenehno usklajevanje, medsebojno popuščanje, pa tudi odpuščanje. S prihodom otrok sva bistveno bolj začela zoreti v potrpežljivosti, razdajanju, brezpogojni ljubezni in veri. Tako sva se utrjevala za preizkušnje, ki so sledile. Odločitev za zakon nama sedaj pomeni vztrajanje na skupni poti tudi v preizkušnjah. Šele sedaj razumeva pomembnost obljube, ki sva si jo pred Bogom izrekla pri sklenitvi zakonske zveze. Družina je razlog in motiv za premagovanje dnevnih naporov.

Vključena sta v župnijo Rakovnik in v zakonsko skupino.

Že pred poroko sva pomoč in spodbudo iskala v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku. Kot zakonca sva se večkrat odpravila na sprehod do Lurške votline in tam opravila večerno molitev. Časa za poglobljeno premišljevanje pri Lurški votlini nima več toliko, zato pa smo vključeni v nekatere dejavnosti. Duhovna ponudba na Rakovniku je res izredna po raznovrstnosti in po kakovosti. Največ prostora je namenjeno otrokom, mladim in družinam, potrebno se je

© družina Jurkovič

le odločiti in se pridružiti. Poleg kreativnega dela salezijancev župnija sloni na trudu mnogih sodelujočih. Posebej pomembno se nama zdi, da se pri nedeljskih mašah čuti sprejetost družin z majhnimi otroki.

Že kmalu po prihodu na Rakovnik sva bila povabljeni v zakonsko skupino Zvonci. Povabilu sva se z veseljem odzvala, saj sva si želela navezati stike z novo župnijo. Res je bila s tem vključen v raznovrstne dejavnosti rakovniške župnije veliko hitrejša. S člani zakonske skupine smo v 7-ih letih postali pravi prijatelji in si izmenjujemo različne izkušnje s področja duhovnosti, odnosov, vzgoje otrok, pa tudi dnevnopolitičnega dogajanja. Naša mesečna druženja dopolnjujejo duhovni in družabni vikendi, na katerih se zблиžujejo med seboj tudi naši otroci.

Rodili so se vama trije otroci.

Vsakega otroka sva se zelo razveselila. Vsak od njih namreč predstavlja poseben mejnik naše družine. Pravi jo, da je prvi otrok nekaj posebnega, ker je pač prvi. Z Domnom (sedaj šest let) smo postali družina, Vid (sedaj 4 leta) nas je dvignil nad slovensko povprečje po številu otrok, s Klaro Emo (sedaj dve leti) pa smo vstopili med družine, ki imajo v svojih vrstah »lučke«. Priznati morava, da sva si želela še nekoliko večjo družinico, a se je z rojstvom Klare Eme vse spremenilo.

Tretja je deklica – lahko povesta kaj več o njej?

Pri Klari Emi je bila že v porodnišnici ugotovljena nizka vrednost

sladkorja, zato se je večkrat tresla. V porodnišnico smo se spet vrnili v 10 dneh zaradi še vedno nizkega nivoja sladkorja in tresenja. Z ultrazvokom so ugotovili, da so možgani na nekaterih delih spremenjeni. Kmalu zatem je bila ugotovljena prirojena siva mrena in glavkom, zaradi česar je bila večkrat operirana. Magnetna resonanca je potrdila nerazvitost nekaterih delov možganov. Zdravniki so jo napotili na fizioterapijo, po nasvetu prijateljev smo jo vključili v nevrofizioterapevtsko obravnavo na Inštitutu za rehabilitacijo v Ljubljani – Soča. Končno diagnozo pa je po letu in pol uspelo postaviti po mišični biopsiji, in sicer neaktivnost kompleksa encimov piruvat dehidrogenaze, ki je odgovoren za presnavljanje ogljikovih hidratov. Posledično so tkiva (mišice, možgani ...) podhranjena, duševni in gibalni razvoj pa močno zaostaja.

V vsakodnevem družinskem življenju so nas najbolj ovirale Klarine težave s hranjenjem, kar je eden od simptomov te bolezni. Posamezen obrok je tudi do dvakrat izbruhala. Hranjenje ob močnem upiranju, pranje, kopanje in pospravljanje smo v posameznem dnevu ponovili tudi do petkrat. V zadnjem času se soočamo s Klarino nespečnostjo. Včasih zadoštuje steklenička mleka, drugič jo je potrebno vzeti k sebi v posteljo, včasih pa ne pomaga čisto nič.

Kako sta se soočila s to težko življenjsko preizkušnjo?

Najtežje je bilo v času diagnostiranja bolezni Klare Eme, ker je bila stalno prisotna negotovost glede

njenega razvoja. Večkrat se je zgodilo, da sva že mislila, da je stanje razjasnjeno, pa je prišel nov udarec, ki je spet zahteval veliko energije za medsebojno spodbujanje in pobiranje.

Od začetne do končne diagnoze sva najina pričakovanja zelo spremenila. Najprej sva upala, da bo Klara Ema zdrav otrok. Ko je bilo jasno, da motorični razvoj ne bo zadovoljiv, sva upala, da bo duševni razvoj potekal normalno. Poslužila sva se najrazličnejših načinov, ki naj bi vodili do ozdravljenja. Šele z vključitvijo v molitveno skupino Prenove v duhu pri Svetem Jožefu sva spoznala, da je naša moč in upanje samo v Jezusu Kristusu. Veliko sva molila za Klarino zdravje, zdaj to ni na prvem mestu, veliko pomembnejša nama je rast v veri in upanje, da bova to znala živeti in prenesti na najine otroke. Klaro Emo zdaj z veseljem sprejemava takšno, kot je, prav tako tudi njena bratca, ki s tem nikoli nista imela težav.

Dejstvo je, da je bolezen Klare Eme v naši družini zavrla naše skupne, pa tudi individualne projekte. Pomen besede upanje je sedaj drugačen, drugačen je tudi najin pogled na svet. S pomočjo najinih staršev, z njihovimi žrtvami in spodbudami poteka naše družinsko življenje dokaj normalno.

Klara Ema je načeloma nezahteven in zadovoljen otrok, če ji le ni treba sodelovati oziroma telovaditi. Vsak nasmeh, gibalni napredek nas vedno znova navda z nebeškim veseljem. Najbolj uživamo skupaj pri jedilni mizi, ko nas Klara Ema zabava s svojimi »pogruntavščicami«. Lepe so tudi naše večerne molitve, ko kdo od fantov prosi za Klaro Emo.

Večkrat se nama je že porodilo vprašanje, zakaj nama je namenjena tako težka preizkušnja. Na to vprašanje nimava odgovora, vidiva pa mnogo lepih stvari, ki so se nam zgodile po rojstvu Klare Eme. Rečeva lahko, da sva se v tem času že naučila biti Bogu hvaležna za to preizkušnjo. ▀

Rojstvo Pričakovanega

Pascual Chávez

Beseda je postala majhna, ne da bi izgubila kaj od svoje veličine (sv. Avguštin).

Janezov evangelij povzema Jezusovo skrivnost v preprostem izrazu neprimerljive zgoščenosti: »In Beseda je postala meso in se naselila med nami« (Jn 1,14). Kot omejene ustvarjenine ne moremo poznati neskončne Božje skrivnosti. Če nam je ne bi bil razodel, si niti predstavljati ne bi mogli, da nas ljubi: »edinorojeni Bog, ki biva v Očetovem naročju, on je razložil« (Jn 1,18).

© Franco Parachini

In vendar, za razliko od človeškega govorjenja, kjer beseda lahko le votlo zveni ali je celo lahko laž, kadar nam Bog »govori«, to stori na neverjeten način, izroča nam, kar mu je najdražje, svojega Sina. »Ljubezen je v tem – ne v tem, da bi bili mi vzljubili Boga. On nas je vzljubil in poslal svojega Sina v pravno daritev za naše grehe« (1Jn 4,10). To je osrednje sporočilo naše vere: Trditi, da je Bog Ljubezen, pomeni, da v njem ni osamljenosti, ampak je skupnost oseb, družina, Trojica. Zato je velika novica (evangelij) v tem, da nas je Bog hotel ustvariti sposobne ljubiti in sposobne ljubezen sprejemati ter nas je poklical biti udeleženi pri njegovem Božjem življenju kot sinovi in hčere, podobni Jezusu Kristusu, njegovemu Sinu.

Lepa modrost v latinskem jeziku pravi: Ljubezen ali zbliža podobne ali jih napravi podobne (*Amor, aut similes invenit, aut similes facit*). Med Bogom in nami, krhkimi in grešnimi ustvarjenimi, je prepad neizmeren. A Oče je ta prepad hotel premagati s tem, da je poslal svojega Sina kot največjo potrditev ljubezni, da bi z nami bil deležen našega življenja s tem, da se je po delovanju Svetega Duha utelesil v Marijinem deviškem telesu in se v betlehemskih jaslih rodil kot krhek in nemočen otročiček.

V času verskega mnoštva, v kakršnem živimo, pogosto slišimo: "Saj tudi v drugih verstvih obstaja ideja o božanstvu, ki postane človek." Da, a ne gre za isto reč in niti ne za kaj podobnega. Najprej zato, ker se zunaj krščanske vere to 'učlovečenje' ne zgodi iz ljubezni; potem zato, ker se ne umešča v zgodovino, ampak v razsežnosti mita; in, končno, ker gre samo za pojavljanje božanstva v človeški podobi, ne da bi si

to privzelo v polnosti in z vsemi posledicami človeško usodo tako, kot je to storil Jezus. Eden od velikih ljubiteljev Kristusa, sv. Ignacij Antiohijski, je takole razumel nevarnost, da bi napačno razumeli Jezusovo učlovečenje – kot piše pred svojim mučeništvom v čudovitem pismu Rimljanom: »So nekateri, ki trdijo, da je Jezus Kristus človek samo po izgledu in da je samo navidezno trpel ... kot da so verige, v katere sem vkovan zaradi njega, samo navidezne!«

V tem sijajnem Božjem načrtu ni moglo manjkati človekovo sodelovanje. Ne zato, ker bi Bog bil nepopoln in bi potreboval človekovo pomoč, ampak zato, ker njegova Ljubezen ne želi puščati vnevar našega odgovora. V »polnosti časa« (Gal 4,4) srečamo Ženo, ki je v svojem življenju povsem dala prostor Božji volji. Marijin »da« se je razpotegnil skozi vse njeno življenje, tudi na grenko uro križa. Prav zato je postala Mati »Jezusovih bratov in sester«.

Kot salezijansko družino, zvesto don Bosku, nas vera v učlovečenje Božjega Sina vodi k temu, da vzamemo zares to, da nam je postal enak v vsem, razen v grehu, in da torej ugotavljamo vrednost vsega, kar je človeško. Ni čisto naključje, da pri sveti maši v čast našemu očetju in ustanovitelju beremo iz pisma Filipljanom: »Sicer pa, bratje, vse, kar je resnično, kar je vzvišeno, kar je pravično, kar je čisto, kar je ljubeznivo, kar je častno, kar je količkaj krepostno in hvalevredno, vse to imejte v mislih« (Fil 4,8). Terencij je dejal: »Človek sem, nič človeškega mi ni tuje«. Lahko stopimo korak naprej in izjavimo: »Kristjan sem in nič, kar je človeškega, nimam za tuje, ker je bilo pobožanstveno v Jezusu Kristusu«. ■

Duhovnik,

*od Boga izbran in poklican izmed ljudi
in od njega poslan spet k njim.
Takšen si kot vsi drugi,
pa vendar tako drugačen, težko razumljiv.*

*Duhovnik,
do tebe so nekateri indiferentni,
drugi se vprašujejo, kdo si
in kaj nam imaš povedati.
Spet drugi ti ne zaupajo,
nekateri te celo sovražijo.*

*Duhovnik,
kdo si in kakšno je tvoje poslanstvo
med nami, ljudmi 21. stoletja?
Kaj delaš, kaj proizvajaš,
s čim si koristen sodobni družbi?
Tvoja prisotnost in delo – tako se zdi –
ne prinašata nobenih konkretnih sadov.*

*Duhovnik,
četudi le človek, nepopoln in grešen,
si vendarle posrednik med Bogom in nami.
V stiskah, ki jih ne more rešiti ne tehnični,
gospodarski, kulturni in ne medicinski
napredek, nam moreš ti pokazati pot ...
V Božjem imenu nam moreš odpuščati greh
in nas voditi iz zablod življenja ...*

*Duhovnik,
po tebi ostaja med nami Božja navzočnost,
učlovečeni Bog pod podobo kruha in vina.
Potrebujemo te!
Da bo med nami mogel ostati Gospod!*

Besedilo: s. Marija Žibert

© J. Žnidaršič

© SEK

Prositate Gospoda žetve

Smo v letu duhovništva in v letu priprave na slovenski evharistični kongres. Precej se govori in piše o teh dveh temah. Ko je pred kratkim v neki skupini verujočih stekel pogovor o duhovnikih in duhovnih poklicih ter o tistih, ki so prijavljeni v razne molitvene skupine, ki molijo za duhovne poklice, smo ugotavljali, da teh molivcev ni malo. Nekdo pa je pripomnil: »Pa mislite, da tisti, ki so vpisani v molitveno skupino, res molijo, kakor so ob vpisu obljubili?« Jaz upam, da molijo. Je pa mogoče, da je kdo na dano obljubo tudi pozabil ... Vpisane v salezijansko molitveno združenje

(okrog 4.000) poskušam spomniti na dano obljubo vsako leto v božično-novoletnem pismu in v vsaki številki SV, saj večina molivcev prejema SV.

Prav gotovo pa je med bralci SV veliko takih, ki jim je zadeva duhovnih poklicev močno pri srcu, niso pa vključeni v molitveno združenje in jih ob tej priložnosti vabim, da se nam pridružijo.

Sv. Janez Bosko, veliki vzgojitelj duhovnih poklicev, si je zelo prizadeval, da bi mladim pomagal k pravnim poklicnim odločitvi. Posebno pozornost je namenjal tistim, za katere je slutil, da jih Gospod vabi v duhovni poklic.

Njegovo delo nadaljujemo člani don Boskove – salezijanske družine.

Ustanovitev salezijanskega molitvenega združenja za duhovne poklice, mladino in družine (SMZ) sega v leto 1975, ko je začelo upadati število kandidatov za duhovniški in redovniški poklic.

V molitveno združenje se lahko včlanijo vsi: otroci, mladina, starejši in bolniki.

Dnevna duhovna vez med člani združenja je molitev Angel Gospodov, ki nam nazorno prikazuje Božji klic, Marijin odgovor in sad te dvojne ljubezni. Lahko pa si vsak izbere še kakšno drugo molitev ali dobro delo in to nameni za duhovne poklice.

Članstvo v združenju ni vezano na obvezna skupna srečanja, priporoča pa se udeležba na letnem molitvenem shodu na Rakovniku zadnjo soboto v mesecu maju, mesečno molitveno srečanje vsako tretjo soboto na Kureščku, letno molitveno srečanje v mesecu septembru, ki je organizirano po vseh naših škofijah, sodelovanje v molitveni osmini za duhovne poklice pred nedeljo Dobrega Pastirja. Posebej so priporočena še molitvena srečanja znotraj župnije (četrtak pred prvim petkom in prve sobote).

Na zunaj povezuje člane združenja Salezijanski vestnik (SV), ki ga lahko prejme kot nagrado vsak član molitvenega združenja. Priporoča pa se prostovoljni prispevek za kritje stroškov tiska in poštnine.

Voditelj združenja vsak mesec daruje sveto mašo za vse molivce, žive in pokojne. Pokojne molivce prek SV priporočamo v molitev vsem članom združenja. Zato je prav, da imena pokojnih sporočite uredništvu SV.

Moliti za mlade ljudi, da najdejo pravo pot v življenje, da si izberejo pravi poklic, je nedvomno dejanje pristne krščanske ljubezni. Posebej še potrebujejo molitvene pomoči ti-

sti, ki jim Bog ponuja dar duhovnega poklica, da ta dar spoznajo, ga sprejmejo, vzljubijo, nanj velikodušno odgovorijo in mu potem sledijo v vsej zvestobi do konca. Zato se prav lepo zahvaljujem vsem, ki ste se pridružili veliki molitveni družini. Obenem naj bo teh nekaj besed kot skromno povabilo vsem bralcem SV, da se nam pridružijo v molitvi za družine, mladino in nove duhovne poklice, saj je vsak kristjan odgovoren za življenje Cerkve.

Prek novih duhovnih poklicev omogočamo Kristusu, da živi med nami, da nas krepi in duhovno hrani zlasti v sveti Evharistiji.

Dragi molivci, v postnem času poglobimo svoje duhovno življenje z molitvijo, postom in dobrimi deli. Vsem Vam želim radostno velikonočno praznovanje!

Ivan Turk, voditelj SMZ

Prijave za SMZ sprejema:

Ivan Turk, Trstenik 23, 4204 Golnik

nameni molitve

MAREC

Molimo za vse, ki nevedno prejemajo sveto obhajilo, da svojo zmoto spoznajo, jo obžalujejo in v postnem času opravijo dobro sveto spoved.

APRIL

Molimo, da velike noči ne bi praznovali le ob bogato obloženi mizi z blagoslovljenimi jedili, ampak da bi krepčali svoje duhovno življenje pri daritveni mizi s sveto evharistijo.

MAJ

Molimo, da bi nas Marija, žena evharistije, prek šmarnične pobožnosti pripravila na slovesno obhajanje evharističnega kongresa.

*Na ves glas kličem h Gospodu,
na ves glas ga prosim.
Svojo skrb pred njim izlivam,
pred njim razkrivam svojo stisko.*

*Reši me iz te stiske
in iz srca se ti bom zahvalil.
Z menoj se bodo veselili vsi pravični,
ker si bil tako dober do mene.*

Ps 141

Don Rua pomaga pripravljati slovenske salezijanske poklice

Bogdan Kolar

Že v času delovanja sv. Janeza Boska so bili bogati in raznovrstni stiki med slovenskimi salezijanskimi sodelavci in turinskim apostolom. Ohranjenih je kar nekaj pisem in prevodov don Boskovih spisov. Predvsem pa je bogat seznam člankov, ki jih je o Janezu Bosku in njegovi skupnosti objavljal slovenski tisk. Osrednji slovenski cerkveni list *Zgodnja danica* je o don Bosku prvič spregovoril leta 1857. Stiki so se nadaljevali tudi z don Ruom.

Kmalu po don Boskovi smrti se je med člani cerkvenih občestev na Slovenskem porodila ideja, da bi salezijance povabili na Slovensko in jim zaupali delo med mladimi, za katere ni skrbel nihče – to je dečke, ki so bili zaradi neredov, kaznivih dejanj ali zaradi vzgojne zanemarjenosti izključeni iz rednih oblik izobraževanja. Slovenski katoličani, ki so na prvem katoliškem shodu avgusta 1892 postavili program svojega dela, so to obliko skrbi za mlade zapisali med pomembne naloge.

Luka Jeran in salezijanske ustanove

Ljubljanski kanonik Luka Jeran je kot urednik verskega lista *Zgodnja*

© arhiv ASD

danica spremljal dogajanje po katoliškem svetu. Že zelo zgodaj je postal pozoren na poročila, ki so govorila o turinskem duhovniku Janezu Bosku in njegovi posebni skrbi za mlade vajence, priseljence s podeželja in mlade, ki so se znašli v konfliktu z družbenimi pravili. V letu 1857 je prvič poročal o delu, ki ga je Janez Bosko posvečal mladim brezposelnim, bolnim in najbolj izpostavljenim negativnim družbenim vplivom. Slovenskim bralcem ga je predstavil kot zgled zavzetega kristjana, ki je svoje življenje posvetil mladim in njihovi človeški rasti. Številne novice so bile objavljene do don Boskove smrti in tudi po njej. Leta 1869 je L. Jeran začel objavljati prevod don Boskovega spisa o gojencu Mihaelu Magoneju. Leto zatem je objavil prevod življenjepisa Dominika Savia. V letu 1871, ko je s skupino duhovnikov vodil slovensko delegacijo v Rim, pa se je na poti domov ustavil v Turinu in se z don Boskom osebno

srečal. Od tedaj je o njem še bolj navdušeno pisal, prevajal njegove spise in podpiral hitro rastočo ustanovo. Bil je naročen na salezijanske publikacije, iz katerih je črpal novice za svoj cerkveni list. Med slovenskimi salezijanskimi sodelavci je razvil pravo mrežo podpornikov don Boskovega dela. Ko je kanonik Luka Jeran umrl leta 1896, je bila po njegovi zaslugi salezijanska ustanova med Slovenci že dobro poznana.

Janez Smrekar in salezijanci

Katehet Janez Smrekar je nadaljeval Jeranovo delo, ga razširil in mu dal nove oblike zanimanja za salezijance. V letu 1893 je storil nov korak, ko je dal pobudo za ustanovitev skupnosti salezijanskih sodelavcev in ji kot posebno nalogo začrtal delo za

▲ **Zavod Cuorgnè v Piemontu v šolskem letu 1897–98. Med novinci so tudi nekateri Slovenci.**

postavitev prve salezijanske ustanove na slovenskih tleh. Tako so salezijanski sotrudniki skupaj z Društvom za zgradbo zavetišča in vzgojevališča v Ljubljani poskrbeli za zbiranje sredstev in pripravo drugih pogojev za prihod salezijancev na Kranjsko. Katehet J. Smrekar se je leta 1895 v Bologni udeležil prvega mednarodnega kongresa salezijanskih sotrudnikov in v imenu ljubljanskega škofa mons. Jakoba Missie don Rui izrekel povabilo, da pošlje salezijance na Slovenijo. Janez Smrekar je don Rui ponudil več možnosti, kamor bi salezijanci lahko prišli. Po Smrekarjevem mnenju bi se lahko naselili v Bukovici pri Stični, na ljubljanskem gradu, v Kočevju ali na Rakovniku pri Ljubljani. Slednjič se je kot najboljša možnost pokazala graščina Rakovnik, ki je bila blizu mestu in je ponujala možnosti razširitve. Prva skupina don Boskovihih salezijancev je prišla na Rakovnik dne 23. novembra 1901. Na Smrekarjevo pobudo in z njegovo pomočjo so se salezijanci leta 1907 naselili še v graščini Radna pri Sevnici, kjer

▲ Katehet Janez Smrekar na novi maši Rafaela Hutha leta 1909. Rafael Huth je bil v skupini slovenskih dijakov, ki jih je katehet Smrekar poslal v Italijo julija 1894. Smrekar sedi na Huthovi desnici.

so odprli višje gimnazijske razrede in noviciat za salezijanske kandidate poljske in slovenske narodnosti.

Delo za salezijanske poklice

Po pričevanju enega prvih slovenskih salezijancev Ivana Perovška, ki je odšel v Italijo leta 1896, je don Rua dejal Smrekarju: »Pošljite nam nekaj slovenskih dijakov, da bodo postali člani salezijanske družbe. Tako bo mogoče poslati slovenske salezijance. Medtem pa poiščite primeren prostor, kjer se bodo lahko naselili prvi salezijanci.« Katehet Smrekar, ki je imel velik ugled in številna poznanstva med ljubljanskimi dijaki, je vzel don Ruina svet zares. Velika večina vseh prek 50 mladih Slovencev, ki so do leta 1901 odšli v Italijo z namenom, da bi postali salezijanci, se je za to odločila na pobudo kateheta Smrekarja. Njegova pomoč je bila odločilna tudi glede zbiranja sredstev, ki so bila potrebna za vzdrževanje dijakov in njihovo šolanje. Skupina slovenskih dijakov, ki so bili doma iz okolice Gorice in Trsta, se je s salezijanci srečala v obeh mestih, kjer sta bila salezijanska zavoda. Vrhovni predstojnik don Rua je z naklonjenostjo podprl sprejem mladih kandidatov in jim dal na voljo salezijanske zavode v severni Italiji.

Glede na predhodno izobrazbo in znanje jezikov so bili mladi Slovenci

poslani v salezijanske zavode Valsalice pri Torinu, Foglizzo, Cuornè, Penango in Cavaglià. Prva skupina je odpotovala iz Ljubljane na praznik apostola Jakoba dne 25. julija 1894; sprejeti so bili v zavod Valsalice, kjer je že bila skupina poljskih gojencev. Vodstvo zavoda je presodilo, da bi jim podobnost jezikov lahko olajšala uvajanje v novi svet. Katehet Smrekar je nato sam pospremil skupine dijakov v Italijo še vsa naslednja leta. Hkrati je slovensko javnost s pisano besedo informiral o don Bosku in njegovih ustanovah. Pripravil je brošuro z naslovom Don Bosko in salezijanske naprave ter knjigo z naslovom Naši salezijanci, v kateri je ponatisnil poročila o srečanjih z don Ruom in salezijanskimi zavodi. Zaradi težkega gospodarskega stanja v deželi in kmečkih družin, iz katerih so izhajali slovenski dijaki, je katehet Smrekar imel velike težave pri zbiranju sredstev za njihovo vzdrževanje. Velikokrat so mu pomagali ravnatelji posameznih zavodov, neredko pa je na pomoč priskočil vrhovni predstojnik Mihael Rua, ki je odobril zmanjšanje mesečnih prispevkov. Vse prošnje za sprejem v salezijanske zavode so morale biti naslovljene na don Ruo osebno. V prvi skupini salezijancev, ki so prišli na Rakovnik konec novembra 1901, sta bila dva nekdanja dijaka, ki ju je v Italijo poslal katehet Smrekar. Vsi so se osebno poznali z don Ruom, saj je ta redno obiskoval zavode v pokrajini Piemont, kjer je bilo središče vsega salezijanskega dela. Pred odhodom iz Turina pa je sprejel celotno skupino in jim dal nasvete za začetek delovanja v zavodu Rakovnik.

Tudi po odprtju zavoda na Rakovniku so mladi Slovenci še naprej odhajali v italijanske zavode, kjer so spoznavali don Boskovo skupnost in se uvajali v izvirne oblike salezijanskega dela. Ljubljanske mestne šolske oblasti namreč niso dovolile, da bi se v zavodu na Rakovniku šolali dijaki, ki bi sicer lahko obiskovali pouk v ljubljanskih šolah. ▀

na strani mladih

Salezijanska ustanova v Želimljem noče biti zgolj izobraževalna, temveč tudi vzgojna ustanova. Zato je bil, hkrati z Gimnazijo Želimlje, ustanovljen Dom Janeza Boska, ki omogoča dijakom in dijakinjam bivanje in vzgojo po načelih preventivnega vzgojnega sistema. Dom poskuša biti bolj podoben veliki družini kot internatu. V njem biva povprečno 180 fantov in deklet. Mladim ponuja pestro paleto dejavnosti, ki jim bogatijo življenje, seveda pa je potrebno veliko časa nameniti predvsem študiju.

Dom Janeza

www.zelimlje.si

© vse foto arhiv Skale

**Barbara Okorn, dijakinja,
o dejavnostih v Domu**

Ura je 18.20. Odpravim se na večerjo in pogledam na oglasno desko. »Danes ob 19.00 jazz balet. Training nogometa za fante in dekleta jutri odpade. Danes večerna molitev v meditacijski sobi. Vabljeni na tečaj plesa.« Tam visi tudi seznam prijavljenih za plezanje. Poleg vseh omenjenih aktivnosti so v domu tudi plesi (od pustnega do gala plesa), trening košarke, hip hopa, v decembru smo imeli tradicionalno božičnico in miklavževanje, v pomladnem času je don Boskov športni turnir, najboljši športniki se udeležijo srečanja katoliških domov ... V tem letu smo imeli tudi tečaj kitajščine, v adventu smo izdelovali venčke, enkrat tedensko ustvarja dramska skupina, za našo duhovnost pa je poskrbljeno z mesečnimi duhovnimi večeri. Veliko sem naštela, pa verjetno še vseeno na kaj pozabila ... Skratka, Želimlje bi bile »superfinofajn«, če le ne bi bilo treba hoditi v šolo.

**Lucija Umek, vzgojiteljica,
o vzgojiteljih in njihovem delu**

Dom Janeza Boska sestavlja sedem vzgojnih skupin, tri fantovske in štiri dekliske. Nad njimi bedi 9 vzgojiteljev in ravnatelj dijaškega doma. Vsi vzgojitelji se skušamo čim bolj približati zgledu don Boska, ki na prvo mesto postavlja zaupen in ljubeč odnos s posameznikom. Ta naloga ni vedno lahka. Vsaka vzgojna skupina zaživi v popoldanskem času, ko se dijaki vrnejo iz šole. Takrat se jim pridružimo tudi vzgojitelji, z njimi klepetamo, se zabavamo, skrbimo pa tudi za red in nemoten potek dnevnega ritma. Zvečer se skupina zbere pri skupni molitvi, ki pomeni tudi skupno druženje (kakor družina pri jedilni mizi). Ta čas včasih izkoristimo za načrtovanje skupinskih dejavnosti, praznovanje rojstnih dni, pa tudi za sproščanje s klepetanjem in smehom. Okrog 22. ure se dijaki počasi odpravijo spat. S tem se uradno konča tudi naš delavnik, a pogosto se naše misli pozneje še vedno vrtijo okoli tega, kaj se dogaja z našimi varovanci.

**Domen Bančič, dijak,
o tem, kaj ga v Domu navdušuje**

Gotovo možnost kvalitetnega šolskega dela. Poleg tega pa seveda majhno število dijakov in posledično boljši in globlji medosebni odnosi, prijazni profesorji, vzgojitelji in ostalo osebje, zanimive ekskurzije, tedni komunikacije, ...

**Nina Ocvirk, dijakinja
1. letnika, o sprejemu v Domu
na začetku šolskega leta**

Vse bolj se je bližal september in so se počitnice počasi iztekale, bolj sem se pripravljala na selitev v dijaški dom.

Po kratkem uvodu v fitnessu smo se novopečeni fazančki zapodili v vzgojne skupine in si poiskali sobe, v katerih bomo preživelii naslednja 4 leta. Tako sem pristala v 6. vzgojni skupini, kjer so nas vzgojiteljica Petra in naše drage drugarke takoj lepo sprejele. Za dobrodošlico so nam pripravile celoten SPA center in ob njihovi družbi smo se počutile kot doma. In to sta DJB in 6. vzgojna skupina tudi postala ... drugi dom. Že prijaznost vseh domovcev, ki se z nasmeškom na obrazu sprehajajo po hodnikih, ti da vedeti, da se boš v njihovi družbi vedno dobro počutil.

**Jerca Hrastovec, dijakinja,
o tem, kaj jo v Domu navdušuje**

Hm ... Gotovo so to prijatelji, ki tukaj sestavljajo eno nadomestno družinico. :-). Čas z njimi in pa kakšna prepeta urica v pevskem zboru sproščajo včasih težak, včasih pa lenoben teden.

Boska, Želimlje

**Klemen Balažič, sdb,
o duhovni ponudbi Doma**

Ker so samo notranje trdni mladi zagotovilo lepe prihodnosti, poskušamo mlade spodbujati tudi na tem področju. Duhovno ponudbo želimo obarvati čim bolj raznoliko, da bi lahko vsak posameznik našel svoj odtенок duhovnosti za dušo. Na kratko vam bom orisal »duhovni jedilnik« v domu Janeza Boska:

- Vsak dan začnemo in končamo s skupno molitvijo.
- Vsak večer imamo sveto mašo, ki jo oblikujejo različne vzgojne skupine. Na vsakih štirinajst dni se zvrstijo vse skupine.
- Enkrat mesečno pripravimo duhovni večer za vse dijake dijaškega doma na posebno temo, ponavadi v povezavi z liturgičnim časom. Ta večer imajo dijakinje in dijaki tudi možnost, da opravijo sveto spoved ali se pogovorijo z duhovnikom.
- Ob sredah se mladi srečujejo na meditacijskem večeru, ki ga oblikujejo skupaj z vzgojiteljem.
- Duhovna skupina »Črpalka« je namenjena dijakom, ki želijo zgraditi osebni odnos z Bogom.
- Spodbujamo dijake, da bi se v počitniškem času ali v adventu ter postu udeležili duhovnih vaj.
- Dijaki se v našem domu srečujejo še z molitvijo rožnega venca, križevim potom, adoracijo, devetdnevnico pred božičem ...
- V domu imamo tudi lepo kapelo, kjer se dijaki radi ustavijo in svoje misli umirijo pred Gospodom v osebni molitvi.

Trdno upamo, da bodo iz teh duhovnih semen, ki jih dijaki lahko »ujamejo« v naši ustanovi, nekoč zrasli dobri kristjani.

**Gašper Govekar in Jan Barič
o dnevu v Domu**

Navsezgodaj zjutraj, ko petelin še spi in je sonce daleč za obzorjem, se v domu oglasi bolj ali manj prijetna glasba. To je okoli pol sedmih ... Takoj po molitvah, kjer verjetno ni dijaka, ki ne bi gledal s priprtimi očmi, imel raztegnjene in obrabljene majice in bi »dišal« po spanju, sledi zajtrk. Vem, kako je zajtrk pomemben za zdravje in kako mi je mama govorila, da je že njej njena mama in tej tudi njena go-

vorila, da je zajtrk najbolj pomemben obrok dneva. Pa vseeno se mi včasih zdi postelja enostavno pretopla, da bi stopil do jedilnice. Kakorkoli, dvajset čez sedem moram biti v takšnem ali drugačnem stanju v razredu. Priznam, ne uspe mi vedno.

S križem na plečih čakam do dvajset čez eno. Takrat sem rešen vseh spon – skoraj. Sledi odmor, ko se lahko moja duša prepusti melodijam zabave, ko mi srce zaigra od veselja in radosti, ko lahko enostavno živim otroka v meni. Če imam srečo, lahko ob gledanju serije NCIS spoznam prijetno dekle. Ob pol štirih pa sedem na oguljen stol ob

mizi, polni knjig in zvezkov, in si poskušam v glavo vteptati čim več (ne)potreb- nih podatkov. Vse to za življenje!

To gledanje v goro znanja traja tja do deset čez šest, ko s praznim želodcem stopim v jedilnico, ki že diši po želimeljskih dobrotah. Potem pa ponovno odmor in ponovno molitev in ponovno učne ure.

Zvečer se lahko po tako razburljivem dnevu samo usedem na rob postelje, se še četrtič zahvalim Stvarniku za lep dan in ležem v že toplo posteljo. Naslednji dan pa navsezgodaj, ko petelin še spi in je sonce ... ah, naprej pa že veste.

»Vzgoja je stvar srca!«

Janez Grob Bosko

Številke, premenjene v človeške zgodbe

© K. Pezdir

Nekdanja dijakinja Gimnazije Želimlje o svoji misijonski izkušnji v Etiopiji.

Kaja Pezdir

Etiopija je prostrana dežela z izredno lepo pokrajino. V severnem delu države prevladuje višavje z obširnimi gozdovi, ki pa se proti jugu spreminja v suho savansko področje. Dežela ima tudi bogato kulturno dediščino, saj v preteklosti za razliko od drugih afriških držav ni bila kolonizirana.

Adanes je Etiopija tudi ena najrevnejših dežel na svetu z več kot 80 milijoni prebivalcev. Pričakovana življenjska doba je manj kot 50 let. Večina ljudi trpi zaradi pomanjkanja pitne vode, podhranjenosti in boleznih. Več kot polovica otrok je nepismenih, saj nimajo možnosti obiskovati šole. Dneve in noči preživljajo na cesti med prosjačenjem, krajo, prostitucijo ... Glavno mesto Addis Abeba, kjer sem dobra dva meseca kot prostovoljka preživela v sirotišnici Kidane Mehret, je mesto s 5 milijoni prebivalcev. Zaznamovano je s prizori dvoličnosti: visoke stavbe na eni strani ulice in revne razpada-

joče barake na drugi; bogate hiše in pred njimi zgolj v papirje zaviti starci ter otroci, katerih dom je cesta.

Program botrstva

Mnogi so povsem odvisni od pomoči tistih, ki jim ni vseeno. Salezijanski misijon v Etiopiji, ki obsega več kot deset skupnosti, šole, delavnice in mladinske centre, je že nekajkrat obiskal tudi slovenski salezijanec Jože Andolšek. V letošnjem letu želi v Sloveniji razširiti program botrstva za etiopske otroke. S pomočjo italijanskega misijonarja Cesareja Bulla, ki med njimi deluje že več kot 30 let, išče botre za najbolj ogrožene

otroke, predvsem sirote in tiste, ki prihajajo iz družin s številnimi otroki ali na smrt bolnimi starši ter živijo v človeka nevrednih razmerah. Botrstvo jim namreč pogosto omogoči celotno vzdrževanje, na prvem mestu s šolanjem in prehrano. Predvsem pa botrstvo otrokom da upanje za boljšo prihodnost.

Otroci, ki so vključeni v projekt botrstva in ki pridejo v sirotišnice, so bili najdeni na cesti, nekateri stari tudi manj kot mesec dni, včasih pa jih tja prinesejo sorodniki ali starši, ki umirajo in ne morejo več skrbeti zanje. Pogosto so tudi otroci sami že žrtve raznih bolezni, največkrat virusa HIV ali otroške paralize.

Ko obrazi spregovorijo ...

V času, ki sem ga preživela v Addis Abebi, so številke postale življenjske zgodbe in obrazi s fotografij so dobili imena.

Tam sem se srečala z nekajmesečnim Jonezom. Njegovi starši so

Kdor se odloči za botrstvo, se lahko prijavi v Misijonskem središču Slovenije:

MSS, Kristanova 1, Ljubljana
tel: 01/30.05.950
e-pošta: missio@rkc.si

Boter dobi fotografijo, ime in rojstni datum otroka ter informacije o njegovi družini in razmerah, v katerih živi. S 180 € otroku omogočite leto šolanja, vključno s šolskimi pripomočki, in njegovo vzdrževanje.

V mesecu oktobru bo pod vodstvom Jožeta Andolška organizirano misijonsko-kulturno potovanje v Etiopijo, med katerim bo priložnost spoznati razne salezijanske projekte.
[andolsek@gmx.at]

© K. Pezdir

umrli zaradi aidsa in v času mojega prihoda je veljal za HIV pozitivnega otroka. Vendar je bil prvi test napačen in po kasnejši ponovitvi se je izkazalo, da je Jonez zdrav. Njegova zgodba je vesela, a žal se ne ponavlja pogosto. Komaj štiriletna Edilawit je vedno z nenavadno pozornostjo poskrbela za mlajše ali bolne otroke. Bila je tudi odlična »učiteljica« amharskega jezika, saj me je s svojimi velikimi vprašujočimi očmi vedno opozorila na napačno izgovarjavo tistih nekaj besed, ki smo se jih prostovoljci naučili za delo z najmlajšimi. A dvoma o njeni HIV pozitivnosti žal ni.

Eden najbolj žalostnih prizorov je bil, kako oče v sirotišnici zapušča sina, ki zaradi otroške paralize ne more hoditi. Dvoletni Kerubelle ima za sabo neuspešno operacijo, njegova mama je umrla in zdaj oče sam ne more več skrbeti zanj. Najstnica Nunu bo kmalu zaključila osnovno šolo in morala bo zapustiti sirotišnico. Zelo si želi postati medicinska sestra, a ker zunaj nima nikogar, ki bi skrbel zanj, in sama nima možnosti zaslužiti denarja, ne ve, kakšna bo njena prihodnost čez tri mesece. Danawit je pri dveh letih izgubila mamo, saj jo je ta pred smrtjo postavila pred vrata, kjer so jo po nekaj dneh našli sosedje. Deklica je bila več tednov v šoku, ni mogla jesti, lahko je le spala in tiho tavela po prostorih ...

Podobe

Po izkušnji iz Addis Abebe, bivanju med temi otroki in tistimi, ki so jim posvetili vse svoje življenje, ostajajo nekatere podobe v meni zelo žive: stavec, ki se iz hvaležnosti za nekaj bornih kovancev prikloni do pasu ...; oče, ki zapušča svojega otroka ...; predvsem pa ostajajo temne in jasne otroške oči, ki se nikoli ne naveličajo opazovati in so dolgo vprašujoče gledale vame – tako dolgo, da sem v njih jasno zagledala odsev svoje podobe ... Prav tako, kot je tudi v Božjih očeh vedno prisoten odsev podobe vsakega izmed teh otrok in tudi vseh nas. ▀

kerečev sklad

V »KEREČEV SKLAD« za salezijanske misijone in misijonarje ter za stroške postopka za beatifikacijo misijonarja ANDREJA MAJČNA ste od 28. decembra 2009 do 21. februarja 2010 darovali:

Arčan M., Blatnik M., Božič C., Božič M., Brezavšček R., Denša A., Devetak S. G., Drašček P., Furlan I., Hočvar M., Jančič T., Jesih T., Kržišnik Z., Lavrič E., Letnar V., Macerl I., Meglen J., Merlak I., Morelovi, Mrzel S., Otrin I., Pfeifer M., Pleško N., Pušnik Š., Rigler A., Skubic M., Strniša A., Zelenc N., Zupančič A., Žmavc M. in nekateri neimenovani dobrotniki. BOG POVRNI!

Moram, naj stane, kar hoče!

Pripravil Tone Ciglar

Življenje v Mariboru ni bilo lahko, vendar se je učiteljiščnik Andrej prav iz tega veliko naučil za prihodnje življenje; navadil se je biti skromen in trdo delati. Predvsem pa je veliko delal nad samim seboj, pilil je svoj značaj in krepil voljo za vztrajnost v dobrem, ne glede na okoliščine, ki ga lahko doletijo. Tako je kljub vsem težavam junija 1923 prišel do učiteljske diplome in torej do poklica.

Piljenje značaja po Masaryku

Ko nam je profesor Pivko govoril o značaju in o vzgoji volje, nam je svetoval: "Pojdite v sokolsko knjižnico in si sposodite kako knjigo, ki je za vas primerna in jo počasi berite". Res sem šel v knjižnico in rekel knjižničarju: "Rad bi knjigo, ki bi bila primerna za oblikovanje značaja". Očala je imel na konici nosa; pogledal me je in pokimal. Prinesel

mi je Masarykove Aforizme, kjer so bili kratki izreki, taki, ki jih mladi ljudje radi berejo. Pozneje sem večkrat premišljeval, ali me ni morda prav ta knjiga privedla do poklica, čeprav ni kaj veliko govorila o Bogu. Govorila pa je o tem, kako urediti samega sebe, svojo notranjost, kako vzpostaviti samokontrolo, kaj je močna in vztrajna volja, ki se gradi na malenkostih, kako uporabljati fantovsko energijo. Kako se je treba pripravljati, da bomo v korist bližnjemu, ne pa se predajati sebičnosti. Da smo rojeni za to, da slovenskemu narodu pomagamo do kulturnega življenja ...

Prišle so muke in težave, pravo mučeništvo, saj mi je zadnje leto zaradi očetove ekonomije grozilo najhujše, da ne bom mogel nadaljevati in končati učiteljišča. Moč sem našel v omenjeni knjigi Aforizmov, zato sem si ponavljal: "Moram, naj stane, kar hoče!" To je tveganje, da človek izplava iz vseh nevarnosti. In sem uspel, čeprav na zaključnem izpitu zaradi izčrpanosti tako rekoč niti nisem vedel zase.

Imel sem tudi nekaj zelo dobrih tovarišev. Tak je bil Straus iz Rajhenburga, ki mi je govoril o zdravi afektivnosti z medicinskega vidika, kakor ga je poučil njegov sorodnik zdravnik, o stvareh, ki jih v javnosti običajno ne govorimo. To mi je bilo zdrava življenjska norma afektivnega življenja v letih, ko te stvari begajo fante.

Zlata teta Mici

Med učiteljiščem sem rad hodil v Borovce k teti Mici in njeni hčerki Mici. Pogostili sta me z gibanico in z lukom s smetano, z dobroto "lukarije". Bili sta zelo globoko verni ženski. Močan vtis so name naredili svetniški liki otrok Petra, Neže in Janeza, ki jih je oglodala jetika. K maši smo šli ob vsakem vremenu, med potjo smo se pogovarjali o Božjih stvareh. Zvečer pa smo klečali ob rožnem vencu in dolgih molitvah za razne potrebe. Ti ljudje so dihali po veri. Kot novomašnik leta 1933 sem maševal za vse te rajne. Zadnjikrat sva se s teto Mici pozdravila leta 1935 pred odhodom v misijone.

Tam sem prišel malo ven iz posvetne miselnosti. Po mojem je bila njena hiša, kakor danes vidim, pravi tempelj, pa ne zaradi podob na steni ali kipov v vdolbinah v zidu, ki so bili postavljeni kot na oltarju. Hanzi, Peter, Neža in Mici so bili živi Božji templji. Živeli so v urejenem duhovnem ozračju, kjer se moli, dela z mislijo na Boga, kjer se pogovarjajo o Bogu. Po Sloveniji so bile mnoge družine take. K maši so hodili k Sv. Marku blizu Ptuja, kjer počiva vsa moja rodbina po očetovi strani. Bog jim daj dobro. Jaz jih častim kot svetniške ljudi, ki so živeli bolj za Boga kot zase.

Končno učiteljska diploma

Zadnji semester je bil hud, ne toliko zaradi priprav na maturite-

© arhiv ASD

tne izpite, ki so bili takrat pravo mučeništvo, ampak predvsem zato, ker je moj oče težje zbolel in je le malo manjkalo, da zaradi pomanjkanja sredstev ne bi opustil študija, saj sem bil prava uboga dijaška para, suh kakor poper, ko je šlo za denar. Nisem zaman bral Masarykove Aforizme, ki so mi dajali duhovne injekcije za močno voljo: "Moram, naj stane, kar hoče!" To je bilo tisto tveganje, da človek izplava iz nevarnih voda.

13. junija, na antonovo, leta 1923, sem po izpitu skoraj skupaj padel. Bil sem samo toliko pokonci, da sem se udeležil poslovilnega večera s plesom, menda v hotelu Union. Oče je bil srečen, ker mi je uspelo končati šolanje, zato je napravil zadnje junaško dejanje, da mi je kupil novo obleko s kravato. Pri maturi nas je bilo 54 učiteljev in 35 učiteljic.

Očetov ponos na moj odlični uspeh je na koncu pokvarila ocena "občo glasoslovje in petje", saj nisem znal zapeti pesmi Lepo mi poje črni kos. Vedno sem bil ponosen na to, kar mi je dalo učiteljšče, namreč: znanje, disciplino in močno voljo. To so stvari, brez katerih bi v življenju težko shajal. Glasu za petje pa nisem podedoval po očetu, zato je prav ocena iz tega predmeta kazila moje učiteljsko spričevalo. Pa tudi za to sem pozneje dobil "zadoščjenje". Bilo je leta 1958, ko sem prvič kot misijonar

prišel v domovino. Zaradi pisanja v Katoliških misijonih in drugih revijah so me mnogi poznali. V vlaku med Brežicami in Zagrebom sva se v kupeju znašla profesor petja in jaz. Častiti priletni profesor me je prepoznal. Kar padel je k mojim nogam in skrušeno stokal: "Gospod misijonar, lepo vas prosim, oprostite mi, da sem vam dal tisto zadostno. Oprostite!" Pa sem ga skušal potolažiti: "Nikar si tega ne ženite k srcu; brez lepega glasu sem kar dobro shajal v misijonih, brez dobre srca pa bi že prvi dan pogorel."

Učitelj brez učencev

Diplomo učitelja sem torej imel v žepu, to je res. Toda za 19-letnega učitelja najbrž ne bo mesta nikjer. Kam sedaj? To je bilo glavno vprašanje vsakega izmed nas, mladih učiteljev. Imel sem še manj možnosti kot drugi, ker sem bil najmlajši, kajti 13. junija so mi do 19 let manjkali štirje meseci; za učitelja se je štela polnoletnost, devetnajst polnih let. Manjkajoče mesece mi je moral s spregledom podariti kralj Aleksander. Pa je prišlo vmes nekaj, čemur pravimo Božja previdnost, ki je preusmerila moje življenje. Mislim, da se moram zahvaliti molitvam moje matere in stare mame, ki sta veliko premolili zame. Bog jima povrni za vse dobro! ▀

POVSOD DUHOVNIK

Sodelovati moram z Božjo milostjo, v intimnosti odrešenjske skrivnosti, da bi me Odrešenikovo Srce razvnelo v ljubezni in bi z Marijo in Svetim Duhom postal Ma-i-cen – resnično svet, pravičen in resničen, in bi uresničil biti Mai-sen (Mojzes), ki bi sebe in duše vodil iz okov suženjstva v nebeški Jeruzalem.

Mati mi je ob duhovniškem posvečenju dejala: "Bodi duhovnik, vendar zares in povsem!" Po zgledu sv. Janeza Boska sem bil povsod duhovnik: v sobici, na cesti, med ljudmi, v spovednici, pri oltarju ...

Andrej Majcen, Osebna duhovnost I

MOLITEV

da bi Bog povelečal
Božjega služabnika Andreja Majcna

Neskončno sveti Bog.
Tvoj zvesti služabnik Andrej Majcen,
misijonar na Kitajskem in v Vietnamu,
goreč salezijanec in duhovnik,
je z velikim žarom vsem
oznanjal evangelij,
še posebej ubogi in zanemarjeni mladini.

Na goro svetosti se je vzpenjal
z velikodušno dobroto in ljubeznivostjo
ter s posredovanjem tvojega usmiljenja
v zakramentu svete spovedi.

Prosimo te,
povelečaj ga pred nami na čast oltarja.
Pomagaj nam,
da ga bomo vneto posnemali
in tebe iskreno častili.

Po njegovi priprošnji
nas usliši v naših potrebah.
(Lahko vstavimo namen.)
Naj bo tudi naše življenje
ena sama hvalnica tebi,
ki si slavljen zdaj in vekomaj. Amen.

S cerkvenim dovoljenjem, Nadškofija Ljubljana.
Datum: 17. 11. 2006, št.: 1923/06.

Prosimo, da o morebitnih uslišanih sporočilih
na naslov: Salezijanski inšpektorat (Tone Ciglar),
Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, telefon:
041/317.318, e-pošta: tone.ciglar@salve.si
Na istem naslovu dobite tudi vse informacije.

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRI TEBI DOMA!

Salezijanski vestnik podarjamo tistim, ki ga želijo.

Leta 1877 ga je ustanovil sv. Janez Bosko, v slovenskem jeziku izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli je SV dar vsem (torej zastonj), ki s simpatijo spremljajo salezijansko delo med mladimi in v misijonih.

Hvaležni pa smo za vsak dar, ki nam pomaga pri kritju stroškov.

Ponudite ga svojim sorodnikom in prijateljem.

Takoj nam sporočite spremembo naslova.

Naslov:
SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6
1000 LJUBLJANA
tel.: 01/42.73.028
faks: 01/42.80.579
e-pošta: vestnik@salve.si

dominik savio pomaga

Molila sem k Dominiku za zdravje našega sončka

Na uredništvo SV dobivamo pričevanja družin in mater, ki si od Boga, na priprošnjo sv. Dominika Savia, izprosijo blagoslov in zdravje pri otrocih. Naj pričevanje, ki ga objavljamo, spodbudi tudi druge, da bi se v težkih trenutkih in situacijah z zaupanjem in vero naslonili na priprošnjo sv. Dominika Savia.

Minilo je leto, kar sem prvič bolj podrobno slišala o sv. Dominiku Saviu in njegovem življenju.

Bila sem v zadnjih mesecih nosečnosti, ko se mi je zdelo, da manj čutim otrokovo gibanje. Na pregledu sem to omenila. Z dojenčkom je bilo vse v redu, le da je zdravnica kar naenkrat opazila, da pa je nekaj na dojenčkovih ledvičkih. Poslala me je na pregled v ljubljansko porodnišnico. Dr. X. v Ljubljani je videl, da ena ledvička sploh nič ne dela, oz. se ni razvila, druga je bila povečana, kar je bilo seveda v redu, saj mora delati za dve. Potolažil me je, da ni nič hujšega, saj imamo na srečo dve ledvici; če ena neha delati, nam ostane še ena. Priporočil mi je, da naj rodim v Ljubljani, saj je več izkušenih zdravnikov, ki bodo dojenčka takoj pregledali in bodo takoj naredili poseg, če bo potreben.

In tako sem molila k sv. Dominiku, da naj nam da zdravega dojenčka, brez hujših okvar!

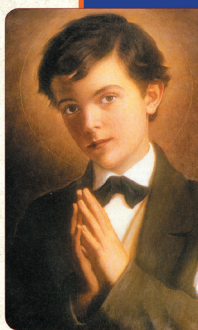
Poskušala sem čim manj misliti na to slabo novico, kar mi je čez dan uspevalo, saj imava hčerko Hano, ki bo kmalu stara tri leta,

zvečer pa je bilo malo težje, če je imel mož službo. In ko si sam, začneš misliti na vse: kaj bo z dojenčkom, kaj, če bo res kaj narobe, kaj, če sem jaz kaj narobe naredila, da so sedaj težave ... Cel kup neumnih misli. Šla sem spat in molila k sv. Dominiku Saviu, da naj nam da zdravega dojenčka. Molila sem, da bi čim prej rodila, in objela malo kepico!

V petek popoldan sem rodila našega sinčka Gašperja, v soboto so naredili pregled. Rekli so, naj na točen izvid počakam do ponedeljka, ko bo več zdravnikov. V ponedeljek sem izvedela, da tam, kjer naj bi bila ledvička z okvaro, sploh ni nič, so pa malo nižje ciste, ki bi praviloma morale biti ledvička. Te ciste pa bodo verjetno morale odstraniti. Druga ledvička je zdrava. Klicali so na pediatrično kliniko, kamor naj bi šel naš sinček na več pregledov.

Sestra mi je prinesla škapulir sv. Dominika Savia. Dala sem ga v sinčkovo posteljico in molila k sv. Dominiku, naj nam pozdravi našega sončka. Ko je bil Gašper star en mesec, smo šli na pediatrično kliniko na več pregledov. Tu se moram

Oblačilce (škapulir) sv. Dominika Savia

Biseri 3

V spomin čudodelnega traku, ki je pomagal Dominiku Saviu, da je rešil svojo mater ob rojstvu njegove sestrice, in da bi vedno bolj širili češčenje tega mladega svetnika, je vrhovno vodstvo salezijanske družbe marca 1956 dalo na voljo materam in drugim, ki se za to zanimajo, "oblačilce" (škapulir) iz svile, dodani pa so Dominikovi sveti ostanki (relikvije) in njegova slika, pritrjena na trak, da se lahko obesi okoli vratu.

Ta pobuda je samo sredstvo, da bi si od Gospoda izmolili milosti. Ni torej dovolj nositi oblačilce, obešeno okoli vratu kot kak amulet; da bi dosegli milosti iz nebes, je treba moliti z gorečo vero, prejemati svete zakramente spovedi in obhajila ter živeti po krščansko.

Pri nas ga je mogoče dobiti prek Salezijanskega vestnika na Rakovniku v Ljubljani (info: Janez Potočnik; gl. str. 2).

še posebej zahvalit dr. K., ki nam je bil skozi vse te preglede ob strani. Izvedeli smo, da v veliko primerih te ciste, ki naj bi bile ledvička, izginejo, če pa ne, jih rajši odstranijo, da ne pride do okužbe.

Tako smo še bolj molili k sv. Dominiku Saviu, ga prosili, naj ciste izginejo, da ne bo potrebna operacija.

In že je bil tu dan ponovnega pregleda ... in nobenih cist! Vse je v redu, druga ledvica zdrava, še povečana, vse je tako, kot mora biti, če imaš eno ledvico.

Kako zelo sem bila srečna, kar zajokala sem od sreče. Naš Gašper je zdrav dojenček, le kakšnega boksa ne bo smel igrati, je rekel dr. K. in nam dal še nekaj napotkov.

Danes je naš sonček star deset mesecev, priden fantek, vedno nasmejan. Hana ga ima zelo rada že od prvega dne.

Ko daš v življenju skozi tako izkušnjo, si lahko le srečen, da imaš vero, da lahko prosiš svetnike, naj pomagajo in zares pomagajo, le prositi moraš in prositi!

Sedaj se pa lahko zahvaljujem sv. Dominiku Saviu, da sta najina otroka zdrava in vesela!

Jana

sklad rakovnik

Za obnovo Rakovnika (zlasti za obnovo prostorov glasbene šole) ste od 28. decembra 2009 do 21. februarja 2010 darovali:

Ahčinovi, Andrejašič L., Bartol A., Baumkirher R., Blatnik M., Božič M., Bregar V., Brezavšček R., Cigoj M., Čerferin M., Černe S., Drašček P., Ferkolj L., Filipič V., Furlan I., Globočnik A., Grobelnik Krč M.A., Hlad A., Hočevar M., Horvat M., Hribernik P., Hrovat T., Ivkovič L., Jerman A., Jernejčič J., Jesih T., Kanalec C., Kolarič M.I., Kordiš A., Koroščevi, Kotnik A., Krajnc C., Krajnc H., Letnar V., Levstik S., Luštrek M.A., Marolt J.T., Meglen J., Mervič L., Mlinar T., Močan F., Modrijančič I., Mohar J., Možina M., Mrzel S., Ocvirk I.V., Otrin I., Pestotnik S., Petkovšek J., Poje M., Potočnik A., Potočnikovi, Rigler A., Ristič D., Rutar A., Sajkovi, Selanovi, Šavs N., Škrbina M.T., Šorn J., Španič M., Štefančič M., Terčelj M., Trček J., Urbanija L., Urbanija S., Urleb M., Vrečko I., Zaletelj A., Zuccon F., Zupančič A., Žnidaričevi, Ž.u. Rakovnik, Ž.u. Struge in nekateri neimenovani dobrotniki.

Svoj dar lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

**Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana**

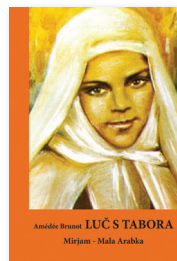
**SI56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06**

Pri nakazilu na račun kot namen navedite **RAK**.

salve

Amédée Brunot

Luč s tabora. Mirjam – mala Arabka

»Z užitkom prebiram zgodbo te izvoljenke,« je v svojem dnevniku zapisal pisatelj Julien Green, ko je prebiral življenje male Arabke. Življenje te Jezusove in Marijine rojakinje je velik dar Cerkvi. Ro-

jena je bila v Jezusovi domovini, v Galileji, in kakor njen učitelj je tudi sama umrla v 33. letu starosti. V življenju je bila izpostavljena različnim preizkušnjam, občasno je trpela tudi zaradi demonske obsedenosti; po drugi strani pa je imela vse karizme, vse darove Svetega Duha – zamaknjenja, lebdenja, stigme, prikazovanja, preroštvo, spoznanje skrivnosti, bilokacijo in polastitev po angelu. Vsak, ki poseže po tej knjigi, je očaran, zato je njeno življenje prevzelo mnoge katoliške intelektualce, npr. Mauricea Barréja, Léona Bloya, Francisa Jammesa, Juliena Greena, Jacquesa Maritaina, Loisa Massignona ...

Tomas Brezina

Miha Magone in resničen pogum

Miha se za silo preživlja s svojo tolpo. Male kraje in goljujije spadajo k vsakdanjemu kruhu mladine in otrok. Ko jim eden od načrtovanih ropov spodleti in se pri tem njegov mlajši varo-

vanec hudo poškoduje, Miha ne ve več, kako naprej. Pozna sicer duhovnika Janeza Boska, ki se zavzema za mladino, toda ali mu lahko zaupa? Potreben je prav poseben pogum. Tako avtor knjige Thomas Brezina, pisec pustolovskih, kriminalnih in zabavnih knjig za mlade, razpreda zgodbo o fantu, ki ga je sveti Janez Bosko popolnoma osvojil.

**PRIPRAVA ZA TISK
ZALOŽBA - VIDEO
TRGOVINA**

Rakovniška 6 - Ljubljana
01 427 73 10 - info@salve.si
www.salve.si

trgovina je odprta vsak delovni dan 8.00–18.00 - ob sobotah 8.00–13.00 ter ob romarskih shodih

salve

Bled

Silvestrovanje mladih

Zadnji dan leta 2009 smo se zbrali številni mladi iz vseh koncev Slovenije na Bledu, v domu hčera Marije Pomočnice, k duhovnemu in družabnemu prehodu v novo leto.

V uvodnem delu smo imeli duhovno obnovo, ko smo odkrivali, kako pomembno je upanje, da ostanemo v srcu globoki in vedno najdemo pot naprej ob še tako, na videz, nemogočih dogodkih.

Potem smo se polni upanja zagnali v delo. Nekateri v pripravo večernega zabavnega programa, spet eni v pripravo prigrizka, drugi v pripravo sv. maše ter blagoslova prostorov, spet tretji so praznično okrasili prostore ... Po okrepčilu smo z molitvijo in pesmijo blagoslovili prostore in nadaljevali z družabnim programom. Pred polnočjo smo se sprehodili do cerkve svetega Martina in ob jezeru vstopili v novo leto. A še lepši vstop v novo leto nam je dala sv. maša, ob kateri nam je Jezus še okrepil naše upanje. Ana Jelovčan

Sevnica

Don Boskovi dnevi

Že nekaj let zapovrstjo SMC Sevnica in župnija Sevnica na praznik sv. Janeza Boska organizirata slavje don Boskovih dni. Tridnevno praznovanje smo začeli z monodramo Gregorja Čušina Jona, besni prerok. Gregor nas je spravljal v smeh in nas obenem pripravil, da smo se zazrli vase z družbeno kritičnimi monologi, podkrepljenimi s svetopisemsko besedo. Drugi dan je bil obarvan bolj športno. V gasilskem domu smo imeli odprto prvenstvo v namiznem hokeju, udeleženci pa

© M. Kerec

so prišli z vseh koncev Slovenije in tudi iz Hrvaške. Praznovanje smo zaključili v nedeljo s sveto mašo, ki jo je popestrila glasbena skupina Dominik iz Žalca, in pa s finalnim don Boskovim turnirjem, na katerem so tekmovalci zbirali točke v namiznem hokeju, pikadu in ročnem nogometu skozi vse leto. Tudi po več kot sto letih, ko je don Bosko zbiral mlade, njegov duh še vedno živi in nas dela boljše. B. P.

Bled

Škof Jurij v Marijinem domu

V Marijinem domu na Bledu se že nekaj let vrstijo predavanja za starše iz bližnje in daljne okolice. V tem šolskem letu so nas do sedaj s svojimi izkušnjami in mo-

drostjo obogatili Sonja Pungartnik, zakonca Rudi in Meta Tavčar in škof dr. Jurij Bizjak. Slednji je v januarju obiskal skupnost sester salezijank, pozdravil skupino birmancev, ki je bila na duhovni obnovi, nato pa spregovoril napolnjeni dvorani o vzgoji v Svetem pismu. S svojo živo besedo je povezal modrost Svetega pisma z našo vsakdanjo izkušnjo in nas navduševal za upanje, za to, da bi znali videti dobro in si prizadevati za dobro. s. MajdaMerzel

Veržej

Utrinki iz ozvezdij kulture

Ob Prešernovem dnevu, slovenskem kulturnem prazniku, sta se

▲ Don Boskovi dnevi v Sevnici

▲ Škof Jurij Bizjak na Bledu

tudi v Marijanišču v Veržeju utrnila dva topla in svetla utrinka.

Na večer praznika je v našo hišo prišla vsa »smetana« dolgoletnega kulturnega delovanja od Svetega Tomaža pri Ormožu. Našo hišo in številne prisotne niso obogatili samo z lepimi besedami in razmišljanji, v Marijanišče so prinesli bogato zbirko umetniških del (82 podob) desetletja trajajoče likovne kolonije. Gospa Alenka Čurin Janžekovič, ki je kot dolgoletna ravnateljica Osnovne šole pri Svetem Tomažu tej likovni koloniji dala življenje in ji preskrbela sredstva, je z osebno čustveno noto v globoko občutenem kulturnem programu izročila ta umetniški zaklad za nedolocen čas naši hiši.

▲ **Kulturni večer v Veržeju**

▲ **Haiti, v potresu uničena katedrala**

Tu se namreč zbirajo otroci, odraščajoči, mladi in mnogi, ki si prizadevajo za lepši in bogatejši vsakdanjik. Ob teh podobah bodo začutili lepoto domačega sveta, lepoto preprostega in poštenega življenja in bodo tudi sami poskusili urediti čim lepšo podobo svojega življenja in s to podobo polepšali podobo svojih ljudi in svojega kraja.

Večeru so dodale svojstven umetniški čar še pianistka Darja, violinistka Andreja in recitatorica Jasmina.

Lepoto pisane besede pa smo ob koncu tedna slovenske kulture začutili ob Katedralah pesnika in esejista iz lžakovcev, Tineta Mlinariča.

Pogovor s Tinetom Mlinaričem je občuteno vodila prof. Bea Baboš Logar, globokoumnemu razmišljanju pa je Vid Ščavničar, maturant glasbene šole, dal svoj igrivi ritem in čarobne melodije.

M. R.

Haiti

Poziv vrhovnega predstojnika Pascuala Cháveza za Haiti

Prepričan sem, da ste v teh dneh vsi pozorno in sočutno sledili veliki drami na Haitiju. Potres na dan 12. januarja je imel nezaslišano moč in je sejal smrt in rušenje. Mrtvih je veliko, milijoni so ostali brez strehe nad glavo v deželi, ki je že tako in tako brez konkretnih vladnih ustanov.

Za nas salezijance so najhujše izgube seveda človeška življenja tolikih naših mladih in otrok (okoli 500) in treh naših sobratov.

Potres je praktično porušil vse naše ustanove v Port-au-Prince-u. Inšpektorialna hiša je težko poškodovana in praktično neuporabna. Poklicna šola ENAM je popolnoma porušena. Male šole patra Bonhema so se sesule do tal. Dom za mlade z ulice »Lakay« je porušen. Ponoviciat in Center za filozofske študije (tudi za redovnike drugih družb) je popolnoma neuporaben za prebivanje ter ga bo treba porušiti in na novo sezidati. Center Thorland je na pol porušen: sesuli so se paviljoni, ki so navadno služili za sprejem sobratov in mladinskih skupin. Šola v Petion Ville je resno poškodovana. K temu je treba dodati še škodo, ki so jo utrpeli zavodi HMP.

Naši sobratje s Haitija so težko preizkušani. Brez dvoma se ozirajo na nas. Prosijo za pomoč in podporo, ki bo don Bosku omogočila nadaljevati njegovo delo v tej deželi in jim dala znamenje upanja pri nadaljevanju svoje poti kot salezijanci.

To moje pismo želi biti prizadet in hkrati močan poziv k solidarnosti naše salezijanske družbe. Kakor se vsi člani kake družine sklanjajo nad bolnim otrokom, tako hočemo tudi mi z velikim sočutjem prevzeti skrb v tej izredni potrebi in konkretno pomagati tej majhni, a tako preizkušeni salezijanski skupnosti.

Želimlje Šola, a ne le to

*Nobena pot ni ravna,
nobena pot ni revna,
a vsaka je zahtevna
in tvoja ena sama – glavna.*

Tone Pavček

Vse poti dijakov Gimnazije Želimlje so se po zimskih počitnicah ponovno združile v tem majhnem kraju, stičišču mladih iz vse Slovenije. Naša gimnazija se v marsičem razlikuje od drugih slovenskih gimnazij. Tako v predmetniku najdemo tri tuje jezike, vzgoja se ravna po smernicah, ki jih je zastavil sv. Janez Bosko, šola pa se nahaja v prijetnem, sedaj zimsko-idilnem okolju. Lahko bi zapisali, da je ustanova pravo nasprotje kakšnih ljubljanskih gimnazij. Nekateri menijo, da si nor, če se odločiš za tako šolo, vendar je po svoje enkratna izkušnja biti del nečesa, kar si je nekdo zamislil pred slabimi dvesto leti in odlično deluje še danes. In kaj vse se je dogajalo pri nas?

Ker je bilo leto 2009 posvečeno astronomiji, smo v novembru izvedli astronomski teden, v okviru katerega smo s stališča različnih znanosti spoznavali zgodovino odkrivanja vesolja. Naši profesorji so nam pripravili odlična predavanja in vaje iz filozofije, matematike, fizike in

zgodovine. Obiskala sta nas tudi dr. Bogdan Kolar, ki nam je podrobneje predstavil življenje in delo Galilea Galileia, in prof. Boris Kham, ki nas je prepričal s svojim bogatim znanjem o vesolju. Obenem smo imeli možnost opazovati Jupitrove lune, slike na hodnikih so zamenjale fotografije z astronomsko tematiko, v knjižnici pa je bila za kratek čas na ogled tudi knjiga O revolucijah nebesnih sfer, redko še ohranjeno originalno Kopernikovo delo.

Dnevi so se krajšali, naše obveznosti v šoli pa so se vedno bolj kopičile. V času neprestanega učenja in preizkusov znanja pa smo našli tudi nekaj trenutkov za sprostitev. Glasbeno so nam dneve popestrili Duo harmonik, Slovenski oktet in Jurij Ivanušič s svojo monokomedijo Od tišine do glasbe. Nekateri pa smo si privoščili še kakšen obisk muzikala v slikovitem Trstu. V pričakovanju Miklavža sta nas naš pevski zbor in dekliška skupina razveselila z odličnim koncertom pod vodstvom zborovodkinje Polone Stegu.

Gost letošnje božično-domovinske akademija je bil akademik Tone Pavček, gotovo eden najbolj priljubljenih slovenskih pesnikov. Navdušil nas je s svojo življenjsko zgodbo, v kateri se na vsakem koraku odraža njegov nepopustljiv značaj, ki kljub težkim preizkušnjam ne dovoli po-

© vse foto Gimnazija Želimlje

- ◀ V nadškofjskem arhivu
- ◀ Pustna zabava
- ◀ Božično-domovinska akademija s pesnikom Tonetom Pavčkom
- ◀ Astronomski teden
- ▶ Drugošolci na Pohorju

pustljivosti. Skozi pripovedovanje in recitacije pesmi smo lahko spoznali misleca in ljubitelja življenja, ki je močno zaznamoval slovenski prostor, in to ne samo na področju pesniškega ustvarjanja, ampak tudi v svetu kulture in politike. Ob njegovih besedah smo mladi spet začutili vso polnost in lepoto življenja.

Po novem letu smo bolj ali manj uspešno zaključili konferenco, čeprav verjamem, da so sedaj že vse ocene popravljene. Ob koncu januarja smo slovesno obhajali praznik našega priprošnjika sv. Janeza Boska in se zopet opogumili ob njegovem zgledu, kot nam ga je predstavil g. Peter Ivančič, ki je vodil sv. daritev na Rakovniku. Poglobljeno spoznavanje sebe in sošolcev smo dijaki drugih in četrtih letnikov izpeljali v tednih izbirnih vsebin na Pohorju, kjer so nas naši voditelji popeljali skozi pravi gozd medsebojnih odnosov. V januarju smo srečno izpeljali še zimski športni dan in dobro obiskan dan odprtih vrat, s katerim smo želeli devotošolcem pomagati pri izbiri srednje šole, saj vsi vemo, kako težka naloga je to. Naj za zaključek spomnim še na ogled predstave Premenjave, ob kateri smo lahko dijaki spoznali, kam pripeljejo napačne odločitve, zato upam, da bodo tudi v nadaljevanju šolskega leta naši pogledi usmerjeni k pravemu cilju. Žana Marin

rajni

naročniki Sal. vestnika,
člani Mašne zveze
in molivci za duh. poklice

Benedičič Katarina, Železniki
Berdon Ana, Lendava
Bukovec Bernarda, Vrhovska vas
Ivanič Marija, Bogojina
Kačičnik Angelca, Slovenske Konjice
Klepec Marija, Podplat
Kovačič Janez, Pristava pri Mestinju
Krčvenci, Jezersko
Marič Verona, Črensovci
Mrak Ana, Begunje pri Cerknici
Otošec Anton, Podplat
Pečjak Terezija, Beljak (Avstrija)
Prešern Gabriel, Argentina,
oče salez. duhovnika
Pregelj Rozina, Vrhpolje
Prinčič Danica, Vipolže
Samsa Antonija, Loški Potok
Tomšič Erna, Ljubljana
Trinko Mimi, Jesenice
Turk Marija, Stari trg pri Ložu
Wagner Jože, Maribor

Marija (r. Ciglar) Hodnik 1929–2009; mati duhovnika

Na božič 25. decembra 2009 smo bili zagledani hkrati v jaslice in v krsto, v rojstvo in smrt, saj smo ta dan na pokopališču na Gornji Bistrici (župnija Črensovci) pospremili k večnemu počitku Marijo Hodnik, duhovnikovo mater, molivko za

duhovne poklice in članico Združenja Marije Pomočnice.

Bog je njen zakon z možem Jožefom obdaril z osmimi otroki. Ob njih je doživljala veselje in srečo, ko so odrasčali za samostojno življenje, posebno srečna je bila ob sinu Štefanu, duhovniku, hkrati pa tudi veliko bolečino, ko je morala kot mati pokopati štiri svoje otroke.

V življenju je ni nič zlomilo, tudi bolezen ne, ki je dolgo časa naznanjala njen konec, saj je kljub vsemu doživela 80 let in tri mesece. V bolezni in veri je bila močna in trdna v upanju. Govorila je: "Smrti se nič ne bojim. Vseeno mi je, kdaj pride, danes ali jutri. Naj se le zgodi Božja volja."

Bog ji je naklonil po Mariji Pomočnici, ki jo je posebej zaupno častila, milost blažene smrti, saj je tako rekoč umrla s Kristusovim rešnim telesom v ustih, ki ji ga je uro pred smrtjo prinesel sin Štefan. Potem se je v molitvi Bogu zahvaljevala in se veselila večera, ko se bodo v njenem domu zbrali sosedje k molitvi ob Mariji romarici. V tem pričakovanju je samo globoko zavzdihnila, kot bi hotela zajeti sapo za dolgi korak, in že je vsa mirna in blažena prestopila prag večnosti.

V Božjem objemu naj nam rajna mati Marija izprosi veliko mater, ki se bodo veselile svojih otrok, kakor tudi mater, ki bodo usmerjale svoje otroke tudi v duhovni poklic. T. C.

UČENCI SMO VSI ENAKO

Praznovanje: 29. avgusta 2010, ob 10. uri na Uskovnici. Vabljeni vsi, ki so se kadarkoli udeležili teh tednov, starejši in mlajši, njihove družine in prijatelji. Prijava: do 5. aprila 2010 na: 040 850 292 (Vlasta) vlastamerzel@aol.com. Podrobnosti: www.donbosko.si/uskovnica

Tam, kjer burja kamne kleše

Portret duhovnika
Franca Pohajača

Franc Pohajac vsa svoja duhovniška leta (42 let) deluje na Opčinah pri Trstu, čeprav je »fantič zelenega Štajerja«, iz Nove Cerkve pri Vojniku. Na Tržaškem se je znašel pravzaprav po pomoti; namesto nekoga drugega je inšpektor tja poslal njega.

Življenje in delo na Opčinah je bilo tedaj trdo in naporno, a g. Pohajac je iz tega naredil nekaj lepega. Njegovi največji »ljubeznik« sta bili šola in glasba. Kot učitelj verouka (38 let) na slovenskih osnovnih šolah (Opčine, Repentabor, Sveti Jakob v Trstu, Trebče) je mladim poleg uradnih šolskih odnosov hotel dati še kaj več. Z zagnanim pedagoškim delom na glasbenem področju je med mladimi na Opčinah zavela prava pomlad, zato tudi poimenovanje njegovih številnih zborov »Vesela pomlad«.

Iz Pohajacovih zborovskih stavev, ki se polnih 32 let niso ustavile, so izšli številni otroški in mladinski zbori, iz njih pa mnogi, danes zelo priznani glasbeni »profesionalci«. Ena od »njegovih« je letos nastopila na Emi!

Z »Veselo pomladjo« je prekriznil vso Evropo; od Londona, Pariza, Lichtensteina, Švice, Berlina do Dubnega in Moskve v Rusiji. Zelo odmevne kon-

certe so imeli tudi v Kanadi, v Torontu in Hamiltonu.

Vseskozi pa je bil redno dejaven tudi v slovenski župniji svetega Jerneja na Opčinah. Zato ni čudno, da je po odhodu župnika Zvoneta Štrublja med zdomce v Nemčijo krmilo župnije bilo zaupano prav njemu. S srcem in dušo se je posvetil tej nalogi. Vse dotedanje izkušnje v župniji in pri delu z mladimi je povezal in župnijskemu ritmu dal nov takt.

Njegova največja skrb in veselje v pastoralnem delu je priprava praznovanja svetega Jerneja (Jernejev teden) in vsakoletnega Marijanskega shoda za celotno Tržaško in Goriško; letos bo že 62. po vrsti! Koliko načrtov, pogovorov, priprav, neprespanih noči ... je potrebnih za tako obsežne in vsestranske projekte! Poleg vsega tega župnijsko delo zahteva še vse drugo: pripravo na zakramente, pogrebi, poroke ... Župnijski pastoralni in gospodarski svet, bazične skupine, tedensko urejevanje priljubljenega župnijskega glasila »Pod openskim zvonom« ter še tisoč in ena skrb, kar vse skupaj zdaleč presega čas in zmožnosti enega samega človeka.

A g. Pohajac si pri vsem tem ogromnem delu nikoli ni privoščil nikakršne improvizacije! Pri njem je vse domišljeno, do potankosti dodelano, kot simfonija, od prvega do zadnjega takta. Zato ni čudno, da v njegovi sobi gori luč pozno v noč. Ko je treba stopiti pred ljudi, je popolnoma pripravljen in ima vse pripravljeno.

Zato bi lahko nekako v šali rekli, da g. Franc vse življenje nosi napačni priimek. Ker ne pohaja brezdelno naokrog, bi se upravičeno lahko pisal Garač!

Mirko Rakovnik

Oglejte si video na internetu:
www.donbosko.si/video/pohajac

šala mala

Mihec vpraša kateheta:

"Ali je res Bog povsod?"

"Seveda je!"

"V naši kleti tudi?"

"Ja, tudi v vaši kleti je!"

"Pa sem vas! Mi sploh nimamo kleti!"

"Kaj je to duhovnik?" vpraša učitelj verouka.

"To je moški v dolgi črni obleki!"

"In kaj je to kardinal?"

"Isto, samo v barvah!"

"Kaj so storili otroci Izraela potem, ko so prečkali Rdeče morje?"

"Posušili so se!"

"Poznaš Rokavski kanal?" vpraša učitelj zemljepisa.

"Ne, doma še nimamo kableske televizije."

geslo križanke

Geslo tokratne križanke pošljite do
15. aprila 2010

- nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej.
- nagrada: knjiga Andreja Raviera: Učenjak in svetnik Francišek Saleški.
- nagrada: knjiga Terezija Bosca: Za vas živim (življenjepisa sv. Janeza Boska).
- nagrada: knjiga Amédée Brunat, Luč s tabora - Mirjam, mala Arabka.
- nagrada: rakovniška knjižica: Berta Golob, V zrcalu evarhizije.

Rešitev križanke SV 1/2010

Klemen Balažič

SESTAVNA ČLANSKA	SESTAVNA ČLANSKA	SESTAVNA ČLANSKA	SESTAVNA ČLANSKA	SESTAVNA ČLANSKA	SESTAVNA ČLANSKA	SESTAVNA ČLANSKA	SESTAVNA ČLANSKA	SESTAVNA ČLANSKA	SESTAVNA ČLANSKA	SESTAVNA ČLANSKA	SESTAVNA ČLANSKA	SESTAVNA ČLANSKA	SESTAVNA ČLANSKA	SESTAVNA ČLANSKA	SESTAVNA ČLANSKA	SESTAVNA ČLANSKA	SESTAVNA ČLANSKA	SESTAVNA ČLANSKA
A	G	O	R	A														
L	E	S	O	V	E	N	I	N	A									
E	N	A	Č	E	N	J	E											
K	L	E	M	E	N	I	T											
B	L	U	Z	A	T	O	G	O										
I	Z	A	I	J	A	P	I	R	A									
T	A	L	K	A	L	U	N	A										
A	N	A	A	R	E	Č	D	A	N									
L	A	Z	S	A	D	R	A	L	O									
I	M	I	T	A	C	I	J	A										
J	E	Č	A	R	N	E	B	E	S	A								
A	C	T	A	A	D	A	M	I	T									

			SESTAVILA M. N. K.	LJUDSTVO V JUŽNI AMERIKI	PRETIRANA PORABA DOBRIN	NORMAND. VOJSKOVODJA IZ 11. STOLETJA	SALEZIJANSKI VESTNIK	REKA V BOSNI	DRUGO NAJVEČJE MESTO V ITALIJI	JAPONSKA UMETNOST ARANŽIRANJA CVETJA	TABORIŠČNIK, KACETNIK
			AVSTRUJSKA POROČEVALSKA AGENCIJA				UMAKNITEV				
			VRSTA UMETNOSTNEGA SLOGA								
			KDOR SI NEKAJ UTIRA								
			SLIKAR (ŽARG.)								
							JAP. PISATELJ KOBO				
							KONEC MOLITVE				
SALEZIJANSKI VESTNIK	PRISTANIŠKO MESTO NA OKINAVI	KAKAV IZMETAČ NABOJEV						FEN. BOGINJA LJUBEZNI HRV. IGRALKA NINA			
KAMNITO ORODJE IZ NEOLITIKA						ANTIČNO IME LJUBLJANE IT. ASTRONOM BATISTA					
NAJLJUBŠA MOHAMEDOVA ŽENA				REKA V ŠVICI AM. FIZIČARKA NOBELOVKA					POVRŠINSKA MERA KRONIKA, LETOPIŠ		
FRANCOSKI NOGOMETAŠ THIERRY					MEDENA ROSA MESTO V BEOCIJI					KAJNOV BRAT	PREMETENKA (POG.)
ALPSKE REŠEVALNE SANI				PRVI RIMSKI ZALOŽNIK MESTECE V LATVIJI				PERJE PRI REPI TOYOTIN TEREDEC			
SALEZIJANSKI VESTNIK	DELAVEC V TKALNICI PRITR-DILNICA						JUDOVSKI UČENJAK REPUBLIKA SLOVENIJA				
SOLIMIZACIJSKI ZLOG			KDOR KAJ POBIRA								
ANDREJ ROZMAN			LJUDSTVO V GANI, TOGU IN BENINU, EVI			VLAKNA IZ KOKONOV SVILOPREJKE					

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej: **Mihaela Polzelnik**, Velike Lašče.
- nagrada:** knjiga Andreja Raviera: Učenjak in svetnik Frančišek Saleški: **Ema Mihelič**, Škofja Loka.
- nagrada:** knjiga Terezija Bosca: Za vas živim (življenjepis sv. Janeza Boska): **Jolanda Zver**, Murska Sobota.
- nagrada:** knjiga Amédée Brunat: Luč s tabora – Mirjam, mala Arabka: **Marija Čučun**, Ljubljana Črnuče.
- nagrada:** rakovniška knjižica Berte Golob: V zrcalu evharistije: **Maja Požar**, Pivka.

V VERŽEJ na oddih

V penzionu Mavrica*, ki deluje v okviru Salezijanskega zavoda v Veržeju, vam ponujamo prijetno preživljanje počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za sprostitev in rekreacijo.**

V tišini hišne kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite, skupni prostori in igralnica pa nudijo možnost medsebojnega druženja.

DOBRODOŠLI!

Penzion Mavrica

Puščenjakova ulica 1, Veržej

Tel: 02 588 90 60

GSM: 051 370 377

penzionmavrica@siol.net

www.marianum.si

ŽELIMLJE – DUHOVNE VAJE

19.–21. marec: za fante in dekleta
8. in 9. razreda
26.–28. marec: za fante in dekleta –
srednješolce
Informacije in prijave: Peter Pučnik

**ŽELIMLJE – ULIČNA KOŠARKA
ZA MINISTRANTE**

8. maj (sobota)
Informacije in prijave: Boštjan Jamnik

BLED – MARIJIN DOM

20. marec 2010: SREČANJE ZA
DRUŽINE v pripravi na veliko noč.
30. april do 2. maj: DUHOVNE VAJE
za dekleta nad 18 let.
Informacije in prijave: s. Majda Merzel

**VERŽEJ – POSTNE DUHOVNE
VAJE ZA ŠTUDENTE IN MLADE
V POKLICIH**

19.–21. marec 2010
Informacije in prijave: Marko Košnik

**VEČERI DUHOVNE
RITMIČNE GLASBE**

18. marec in 15. april. KDAJ: v čet-
rtak ob 20.00. KJE: dvorana v gradu
Rakovnik, Ljubljana. KAJ: pred-
stavitve izvajalcev DRG, pričevanja,
molitev, razvijanje scene DRG, dru-
ženje.
Informacije: Marko Košnik

RAKOVNIK – ROMARSKI SHODI

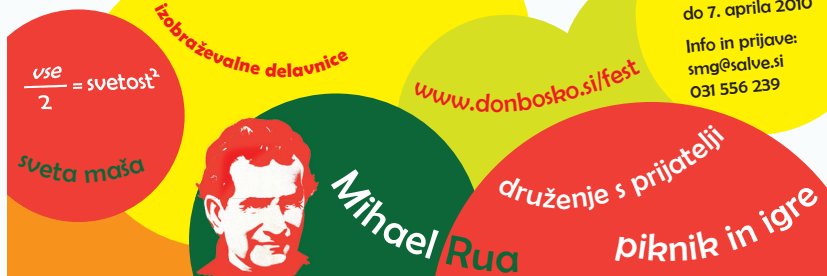
Vsako zadnjo nedeljo v mesecu ob
15.00: 28. marec, 25. april, 29.–30.
maj (molitveni dan za duhovne po-
klice in pomladanski romarski shod
ob prazniku Marije Pomočnice): ro-
marska sv. maša, priložnost za spo-
ved, molitve ob vaji za srečno smrt,
blagoslov Marije Pomočnice.
Vabljeni častilci Marije Pomočnice,
sv. Janeza Boska, člani salezijanske
družine, mladi in drugi romarji.

Info

Jure BABNIK, Rakovnik, Ljubljana, 01/42.71.342 ali 041/856.452, jure.babnik@salve.si
Tone CIGLAR, Rakovnik, Ljubljana, 041/317.318, tonce.ciglar@salve.si
s. Marija IMPERL, Rakovnik, Ljubljana, 041/982.866, imperl.marija@gmail.com
Boštjan JAMNIK, Sevnica, 031/486.554, bostjan.jamnik@rkc.si
Marko KOŠNIK, Rakovnik, Ljubljana, 01/42.73.039 ali 051/337.556, marko.kosnik@salve.si
Janez KRNC, Veržej, 041/357.640, janez.krnc@salve.si
s. Majda MERZEL, Bled, 041/57.41.075 ali 031/417.189, majda.merzel@gmail.com
Tadeja MESOJEDEC, Ljubljana, 01/427.7140 ali 040/207.860, tadeja@mladinski-ceh.si
Peter PUČNIK, Želimlje, 01/47.02.123 ali 040/530-315, peter.pucnik@zelimlje.si

DON BOSKO FEST

10. april 2010, ob 10.00 Ljubljana – Rakovnik

ORATORIJ 2010: PAZI, ČAS!

Srečanje animatorjev in predstavi-
tve oratorijskega gradiva.

NOVO MESTO

7. marec, nedelja, od 15.00 do 18.00.

VIPAVSKI KRIŽ

13. marec, sobota, od 9.30 do 12.30.

VERŽEJ

14. marec, nedelja, od 15.00 do 18.00.

LJUBLJANA RAKOVNIK

20. marec, sobota, od 9.30 do 12.30.

CELJE

21. marec, nedelja, od 15.00 do 18.00.

Vsako leto v pomladanskem času
organiziramo srečanja animator-
jev oratorija. Na srečanju pred-
stavimo letno oratorijsko gradivo,
poglobimo pa tudi pomembne in
aktualne vidike oratorija. Srečanje
močno priporočamo, saj anima-
torji tako oratorij lažje in boljše pri-
pravijo, srečanje pa animatorje ob
skupnem druženju in molitvi tudi
spodbudi in navduši. Na srečanjih
je mogoč nakup oratorijskega gra-
diva s popustom.

Podrobnosti: www.oratorij.net
oz. pišite na info@oratorij.net

**RAKOVNIK – VELIKONOČNA
SPOVED**

V pripravi na veliko noč bo priložnost
za zakrament sprave tudi na Rakov-
niku v romarskem svetišču Marije
Pomočnice, in sicer v velikem tednu
od ponedeljka 29. marca do sobote
3. aprila dopoldne od 9. do 12. ure
ter popoldne od 15. do 19. ure.

**ROMANJE PO POTEH
BOŽJEGA SLUŽABNIKA
ANDREJA MAJCNA (2. del)**

22. maj 2010 (sobota): Odhod: ob
7.00 z Rakovnika, vrnitev na Ra-
kovnik ob 19.30. Smer potovanja:
Rakovnik – Krško – Brežice – Kosta-
njeva na Krki – Novo mesto – Žu-
žemberk – Želimlje – Rakovnik.
K prijavi najprej vabljeni tisti, ki so
se udeležili romanja po Majcnovih
poteh I. Podroben spored bodo
dobili vsi udeleženci romanja pra-
vočasno.

Predvidena cena 21 € (prevoz, kosi-
lo in stroški organizacije).
Informacije in prijave: Tone Ciglar

RIBNICA – PASIJON

Ribniški grad: sobota 20. in nedelja
28. marec ob 20. uri.
V primeru, da 20. marca zaradi sla-
bega vremena uprizoritev odpade,
bo pasijon v nedeljo, 21. marca,
prav tako ob 20. uri.
Več informacij: www.ribniskipasijon.si
in info@ribniskipasijon.si

Iz življenjepisa sv. Frančiška Saleškega (1567–1622), ki je v pripravi, predstavljamo nekatere zanimivejše odlomke, s katerimi želimo ponazoriti življenje tega velikega duhovnega učitelja.

{ *zledi* frančišek saleški }

Študij filozofije v Parizu in prava v Padovi

V JESEN L. 1584 JE FRANČIŠEK NA KRALJEVSKEM kolegiju v Parizu poslušal predavanja benediktinca Gilberta in Générarda (žilbera in ženebrara). To so bila strogo znanstvena predavanja, ki pa so Visoko pesem razlagala v drznem mističnem pomenu: ljubezen med Šulámko in njenim pastirjem (Vp 7,1) je predstavljena kot simbol odnosov med Bogom in človekovim srcem, med Kristusom in Cerkvijo. To je bilo za Frančiška pravo razodetje. Od takrat si ni mogel zamišljati duhovnega življenja drugače kot zgodbo ljubezni, najlepšo od ljubezenskih zgodb ...

In kaj je on v tistem času slišal pri predavanjih na Sorboni? Lutrove in Kalvinove trditve o predestinaciji so vznemirjale svet teologov. »Mi imenujemo predestinacijo,« je izjavil Calvin po l. 1560, večni Božji sklep, po katerem je določil, kaj hoče narediti iz vsakega človeka. Ni jih namreč ustvaril vseh v enakih razmerah, temveč je ene določil za večno življenje, druge pa za večno pogubljenje. « ... Ali sem jaz, Frančišek, med številom tistih, ki jih je »Bog določil za večno življenje?« In ta zmedenost se je hitro sprevrgla v gotovost, da je on med številom tistih, ki jih »je Bog določil za večno pogubljenje ...« Nekoč je torej Frančišek stopil v cerkev, šel je naravnost h kapeli Črne Marije. Izrekel je dejanje popolne junaške vdanosti ... Nato je Frančišek vzel tablico, ki je bila obešena na ograji kapele; obiskovalcu ponuja molitev Pozdravljena Kraljica. Frančišek jo je izgovarjal »v celoti«. Skušnjava se je razblinila ...

Spomladi l. 1588 je Frančišek končal študij filozofije. Gotovo je tedaj opravil izpite za magisterij kot vsi tovarši v Parizu bodisi pri Notre-Dame bodisi pri cerkvi svete Genovefe. Nastopil je čas, ko bo moral začeti študij prava. Vendar je njegov oče sklenil, da ga bo opravil na univerzi v Padovi ... Frančišek »je imel štiriindvajset let. Čas, ki si ga je določil za študij prava v Padovi, je potekel, ko je od očeta dobil ukaz, naj napravi še doktorat.«

V dnevih po Marijinem vnebovzetju so predstojniki pravne fakultete poklicali Frančiška Saleškega in je moral opraviti sklepni izpit. Kandidat se

je izvelel »s samimi belimi kroglicami«. Prior pravne fakultete je tako dovolil, da mu slovesno podelijo čast doktorata – leta 1591.

Veliki pravnik, Guido Pancirolo, mož, znan po svoji kreposti in znanosti, ki je imel bolj angelsko kot človeško postavo, »se je močno navezal na Frančiška in je hotel osebno biti navzoč pri slovesnosti, za katero je sklical skoraj štirideset doktorjev, ki bodo spraševali kandidata. Zasedanje se je začelo z izpitom iz civilnega prava in drugim iz cerkvenega. Frančišek je sijajno odgovarjal na vprašanja žirije in čvrsto zavračal ugovore, ki mu jih je postavljali nasprotovalci. Prav vsi so mu zaploskali. »Tisti, ki so ga imeli za bolj pobožnega kot učenega, so bili presenečeni, da je bil prav tako učen kot pobožen.«

A. Ravier: Učenjak in svetnik Frančišek Saleški

© C. Jertč, Sv. Frančišek Saleški, Salezijanski zavod Rakovnik

Postne duhovne vaje 2010
za mlade

UP!

Moje Upanje živi!

Info: www.donbosko.si/smp